

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

BİRİNCİL AMAÇ POLİTİK İKTİDARIN FETHİ

• Emekçilerin
Bilinçli
Hareketi

• İşte
Halep
İşte
Arşın

• Deniz
Dibindeki
İtibarı

• Modern
İstiklal
Mahkemesi

• Amed'de
Serhıldan

• İktidarın
Sokakla
İmtihanı

SAVAŞAN İŞÇİLER ASLA YENİLMEZ!

EMEKÇİLERİN BİLİNÇLİ HAREKETİ

Ezilen ve sömürülen kitleler, kendi koşullarının farkında. Ve bu koşulların değişmesinin gerekliliği, zorunluluğu bilinciyle hareket ediyorlar. Tekelci kapitalist düzene karşı gelişen yığınsal eylemlerin ve eylemcilerin sayısının sürekli artması bunun en ikna edici kanıtıdır.

Emekçilerin yaşadıkları koşulların bilincine varması, dünyada yükselen isyanlar, ayaklanmalar, toplumsal devrimler, yani dünya devriminin gelişimi, kısacası dünya koşulları tarafından belirleniyor. Sosyalizmin dünyadaki gücünün emekçilerin görüşlerini ve toplumsal hareketini nasıl etkilediği göz önüne alınmadan emekçi yığınların bilincinin gelişme düzeyi anlaşılabilir.

Emekçi ve sömürülen kitlelerin büyük devrimci dalgasının oluşması on yıllara malolan devrimci mücadeleye dayanıyor. Bugünkü ileri düzeye, büyük alt üst oluşlarla geldi. Buradan daha ileri gitmek için, yığınlarda büyük bir azim, sevk ve istek var. Fakat işçiler, emekçiler adına ezilenler adına hareket ettiğini söyleyen politik hareketlerin çoğunluğunda, toplumsal hareketi daha ileriye götürme perspektifi, istek ve politikası yok. Onlar bahar aylarında tam bir isyan ve başkaldırı içinde olan kitlelerin pratiğinin devrimci anlamını ortaya koyabilmiş değiller. Büyük halk kitleleri gücünü ve enerjisini ortaya koymuştur. Burada eleştirilmesi gereken “muhalefet” çizgisini aşmayan uzlaşmacı sosyalist hareketlerdir.

Yığınlar dövüşüyor, mücadele şiddetleniyor, isyanlar, ayaklanmalar genel bir biçim kazanıyor, devrimci kriz derinleşiyor ama, uzlaşmacı hareketlerin süreci karşılayacak açık bir politikaları yok. Sistem toplumsal olaylarla temellerinden sarsılırken, onlar doğmuş olan durumu devrime çevirecek bir anlayışa sahip değil.

Halk kitlelerinin eylemlerinin, sınıf çatışmalarının, proletaryanın önderliğindeki emekçilerin, toplumsal hareketiyle zafere ulaşacağına güvenleri yok. İşçilerin ve tüm devrimci kitlelerin ortak mücadelesiyle özgür bir ortam yaratacağına güven duymuyorlar. Kendilerine güvenleri yok, fakat proletarya hareketinin devrimci ve dönüştürücü gücüne de güven göstermiyorlar.

Onların bu durumları ve gerçek toplumsal karakterleri halen onların etkisinde olan kitlelere anlatılmalı. Yani yığınlar onlara ne

denli destek verirse versin, kendilerini destekleyen kitlelerin isteklerini ve beklentilerini karşılayacak devrimci bir bakış açısına sahip değiller.

Dikkatimizi ve çalışmalarımızı esas olarak kitlelere, kitle hareketine ve eylemlerine yöneltmeliyiz. Yığınsal eylemler, mitingler ve gösteriler kitlelerin yaklaşmasını ve kaynaşmasını sağlıyor. Gerçek devrimci kitle gösterilerinde kitlelerin yaklaşma ve kaynaşması, tam bir bütünlük düzeyine varıyor. Yığınların yaklaşması, kaynaşması ve bütünleşmesi devrimin temel bir koşuludur.

Kitlelerin kendi aralarında kaynaşmaları için çok uğraşıldı, çaba gösterildi. Yığınların birbirine yaklaşmaları ve kaynaşmalarını diğer sokak gösterilerinin yanında, 1 Mayıs'ta bütün etkileyciliğiyle gördük. Bu saflaşma, kaynaşma ve kenetlenme burjuva güçlerle mücadele içinde sağlanmıştır ve ancak bu şekilde gerçekleşebilirdi. Kitle hareketleri, gelişmesi ve aldığı biçimler sıradan bir yaklaşımla anlaşılabilir. Yığınların toplumsal hareketi, devrimci bir bakış açısıyla, burjuvazinin devrilmesi ve emeğin iktidarı bakış açısıyla değerlendirilebilir.

Kapitalistler toplumsal kutbun bir ucunda, proletarya karşı ucunda yer alır. Sınıfların toplumsal kutuplaşmaları, yalnızca nesnel durumdan kaynaklanan “kendinden” saflama değil, sınıf mücadelesinin de sağladığı bir kaplaşmadır. İşçi sınıfının, emekçi kitlelerin hareketinin sistemi sarsması ve devrim yönünde ilerlemesi karşısında sermaye güçleri “düzen partisi” biçiminde davranıyorlar. Tekelci burjuvazi, şiddetlenen kapışmayı kazanmak için devlet iktidarını sürekli güçlendirirken, ittifak içinde emekçilere saldırırken, işçi ve emekçi halk kitleleri de egemen güçlere karşı sokakta, eylemde, mücadele birliğini sağlamak güçlendirmek ve perçinlemek için tutkulu bir coşkunlukla hareket ediyor.

Günlük olarak yaşanan ve kesintisiz duruma gelen çatışmalar, olaylar, olgular neyi gösteriyor? Tüm bunlar güncel devrimin olgularıdır. Toplumsal olaylar ve mücadeleler, işçi sınıfının büyük tarihsel rolüyle devrimle bağı içinde ele alınmazsa anlaşılabilir. Toplumsal kapışmalar sınıfsal anlamından, emekçilerin büyük amacıyla bağı dışında

kavranamaz. Doğru sonuçlar çıkarmak için, toplumsal durumun ve mücadelelerin bir çözümlemesi yapılmalıdır.

İşçi sınıfının, emekçilerin, Kürt halkının yoğunlaşan devrimci mücadelesi politik durumu büyük ölçüde değiştirmiştir. Tekelci güçler, kendi aleyhine dönen politik durumu yeniden kendi lehine çeviremiyorlar. Ne düzenin ekonomik durumu buna izin veriyor ne de kitlelerin artan devrimci eylemleri. Tersine sistemin ekonomik krizi ve ekonomik çöküşü sürekli daha da derinleşiyor ve yıkıcı hale geliyor. İşçilerin ve emekçi halkların politik mücadelesi tam bir yükseliş içinde özcesi gelişmeler burjuva egemenliği sarsan zayıflatıcı ve alt üst edici yönde ilerliyor.

Sistemin derinleşen krizinden işçilerin emekçilerin devrimci iktidarından, emeğin iktidarından başka çıkış yolu yoktur. Uzun zaman önce sosyo-ekonomik ve politik gelişmelerden çıkardığımız bu devrimci sonuç her gün olup biten olaylar tarafından doğrulanmış ve gerçekleşmesini ivedileştirmiştir.

Devrimci çıkışı yapacak olan işçi sınıfı, emekçi kitlelerle birlikte büyük bir dönüşüm içindedir. Yoğun devrimci mücadelelerden geçen devrimin öznesi, bütün bu sercin sonunda, tarihi görevini yerine getirecek bir konum kazanmıştır. Bugün yığınsal savaşımın en etkin, en büyük ve ateşli gücü devrimcileşmiş, dönüşüme uğramış olan dünyanın sıradan kitleleridir. Oportünist sosyalistler koşullarda bir değişimin yaşanmadığını durmadan söylerler fakat halk kitlelerindeki değişimi göremiyorlar.

Her yeni eylem, her yeni toplumsal olay ve çatışmayla sürekli olgunlaşan devrimci durum, yani egemenlerin eksisi gibi yönetememesi ve yönetilenlerin de eskisi gibi yönetilmek istememesi, emekçilere devrimci savaşımı daha ileriye götürmelerini halinde, zafer olanağı sunuyor. Bu olanaklardan ve araçlardan, devrimci bir anlayışla sonuna dek yararlanabilecek miyiz? Asıl sorun ve asıl görev bu.

Devrimci kriz koşullarında reformist politika ve çizgi zorunlu olarak çöker. Devrimin güncellik kazandığı, açık kapışmanın öne çıktığı ve belirleyici olduğu bir süreçte, devrimci mücadele yolu dışında başka bir yönelik etkili olmaz ve sonuç alamaz.

C.DAĞLI

İŞTE HALEP İŞTE ARŞIN

Suriye'nin F-4 Phantom jetini düşürmesiyle, koca bir balon patlayıverdi; balonu dolduran yalan-dolan, temelsiz fantaziler, kibir ve hamaset ortalığa döküldü. "Kral Çıplak" hikayesinde olduğu gibi, küçük ve yaramaz bir çocuk herkesin görmezden geldiği ama bildiği gerçeği ortalık yerde yüksek sesle söyleyiverince, dünya alem kralla alay etmeye başladı. En ciddi Arap gazeteleri, tam anlamıyla dalga geçmeye başladılar Türk hükümetiyle: "Uçakları düşünce, sınırları gördüler" manşetleri atılıyor. Uzun yıllar bu ülkenin imajı haline gelecek karikatürler kaldı hafızalarda.

Her dönem Türk hükümetlerine mesafeli duran İngiliz gazetesi The Guardian: "Suriye krizi Ankara'nın bölgesel süper güç olmak için girişimlerinin akılsızlığını ve zayıflığını ortaya çıkardı" diye yazıyor baş makalesinde; durumu en açık sözlü ifade edenlerden. Ama bir de, bu kadar açık sözlü olmayanlar var. ABD sermayesinin etkili gazetesi Wall Street Journal, bu konuda Ankara hükümetinin yalanlarını dünyaya duyurmakta sakınca görmezken, Türkiye'yle tarihi bir stratejik ortaklık yakaladıklarını her fırsatta yineleyen Pentagon ve Beyaz Saray, LUST haberini "Sızıntıyı kınıyoruz" ifadeleriyle doğrulamakla yetindi. Böylece AKP hükümeti, hem ABD, hem Avrupa hem de Ortadoğu ülkeleri gözünde öyle zavallı duruma düştü ki, Kılıçdaroğlu öfkeyle tepinmekten kendini alamadı: "Bölgenin şamar oğlanına döndük."

Kibrin Kör Gözü

Jetin düşürülmesi sonrasında, belki, yalnızca diplomasi kanallarıyla sınırlı bir kuru gürültü ile yetinilseydi, bunun en azından, Türk hükümetinin bölgede bir savaş istemediğine dair olumlu bir algıyı desteklemesi mümkündü. Ama, neo-Osmanlıcı fantazilerle şişirilmiş kibir, yerinde durmadı, duramadı.

Başbakan, mehter marşının kudümleri eşliğinde "Bendimi çiğner aşarım" nidalarıyla sahneyi öyle bir kapladı ki, bu kadar olur; Suriye'ye gözdağı vermek için, gitti, "Hürkuş" adı verilen, zirai ilaçlama uçağından hallice bir uçağın kokpitinde savaş pozları verdi. Böylece, Suriye'nin son model MİG-29'larıyla kıyaslama yapılan, dayanıl-

maz komiklikte bir dizi karikatürün çizilmesine vesile oldu. Ama kibrinin kör gözü, bu kadar dersle yetinmedi. Sınıra füze yığınağı manşetlerinde görülen, en fazla 4 km menzilli Stinger füzeleriyle donatılmış kariyerler, Suriye'nin elindeki son model Rus füzeleri yanında, çocuk çata patına dönüşüverdi. Bir hükümetin politikası, yüzlerce karikatüre kaynak olmaya başladıysa çukurun dibini görülmüş demektir.

Durumun iç politikaya etkileri sarsıcıydı. Şovenist duygularla bağırarak her daim davul gibi şişkin kesimler bile "Bu savaşta bizi koruyacak ordu bu mu?" sorularını sormaya başladılar. Her daim azmaya meyilli şovenistleri bile sarsan bu kırgınlık, jetin düşürülmesinden hemen sonra Suriye elçiliği önünde güvenlik alan çevik kuvvet polislerine, boşuna mesai yaptırdı. Tek bir çığırtkan bile görülmedi, ne o elçilik önünde, ne de başka yerde. Birden bire savaş karşıtı mı kesildi bu arkadaşlar yoksa? Hayır. Şovenizmin genel karakteridir bu: Askeri zafer garanti değilse, kendi içine çöker.

Tüm bu gerçekler, AKP'nin her adımda bir iç politika malzemesi haline getirdiği "küresel gücüz, oyun kuran ülkeyiz" laflarını çöpe çevirdi. Dünya lideri pozlarıyla lanse edilen başbakanın prestijinde, bin tane stadyum kongresinin kaldıramayacağı ağırlıkta bir gölge bıraktı.

Sadece Prestij Meselesi Değil...

Kuşku yok ki, tüm bu yaşananlar, hükümetin bölgesel güç olma fantezilerini sarsmakla kalmayacak. Ne de olsa bu fanteziler, Neo-Osmanlı düşlerinden çok daha ötede bir anlam taşıyordu: Salt düşlerle kalmayan, basbayağı ekonomik temeli, yapısı ve dinamikleri bulunan bir fantezi bu. Türkiye, bölgesel güç olma kibri ile şu an dek yaşamsal önemde iki ekonomik ögeyi ayakta tutmayı başarabilmişti: İlki, ucuz döviz kredisi; ikincisi, enerji hatlarının transfer merkezi olma çabaları.

Bölgenin karşı-devrim merkezi olarak sivrilmenin Türkiye'ye nasıl bol ve ucuz döviz kredisi akışı yarattığını artık herkes biliyor. Hemen tüm ciddi ekonomik raporlarda "Yatırım yapılamaz" kabul edilen Türkiye'ye yüksek faiz ve oynak kur avantajları i-

çin gelen kredi paranın yanı sıra, bölgedeki bu karşı-devrim üssünü ayakta tutmak için gelen paralar, azımsanamaz ölçülerde. Gidererek artan ölçüde cari açığı kapatmaya yaraayan "kaynağı belirsiz" akışlar, buna işaret etmekte. Ve şimdi, yerlerde sürünen prestij, en çok, kolay kredi olanaklarını zora sokmuş görünüyor.

Türkiye ve Kürdistan toprakları, komşularında üretilen petrol ve doğal gazı Avrupa'ya taşımak üzere inşa edilen binlerce kilometrelik boru hatlarıyla bölünüp duruyor. Bu hatların işlevini yüklenebilmek için Türkiye, çevresine sözünü geçiren güçlü bir görüntü vermek zorundaydı. Komşuların ellerindeki vanaları, her uzlaşmazlıkta kapatmalarına izin vermeyecek bir ülke olmak, bu hatları işler kılmamanın tek koşulu. Peki ya şimdi? Türkiye, o boru hatlarından çektiği doğal gazla ürettiği elektriği, jetinin düşürülmesinden sonra bile, tek bir kesinti yapmadan Suriye'ye satmaya devam etmek zorunda kaldı. Çünkü elektrik satışında kesinti, doğal gaz kullanımında bir kesinti demek ve bu, boru hatları güvenliğine aykırı bir tutum. Böylece, prestij nesnesi boru hatları bir anda, ayının burnuna takılmış kölelik halkasına dönüşüverdi.

Düşler Tarlasından Mayın Tarlasına

Dış politikayı adeta yıkıma uğratan bu ciddi prestij kaybının, iç politikaya, iç savaşta yansımaları önemli olacaktır. Denilebilir ki, daha önceki hiçbir hükümet dış politikayı bu kadar yoğun, bu kadar yığılımlı, bir iç politika malzemesi haline getirmemişti. Dış politika kulvarındaki fantezi fırtınasının gizlediği ne kadar sorun, çelişki, çatışma varsa, bir anda tüm ağırlığı ile gündeme düşmeye başladı: En basitinden dile getirirse, emekçilerin çoğunluğu "kendi içimizde bu kadar sorunumuz varken, komşumuz Suriye'ye ayar çekmek haddimize mi?" diyor. Süregiden iç savaşı tüm çıplaklığıyla görmek açısından basit ama son derece etkili bir mantık yürütmedir bu. Dahası, olası bir dış savaşta kendi hükümetinin yenilgisi şiarıyla çalışan leninistlere, olağanüstü uygun bir ortam doğmuş bulunuyor. Ne de olsa, sirk çadırında yangın çıktığında, kimse trapezcinin yerinde olmayı istemez. □

DENİZİN DİBİNDEKİ İTİBAR

Hükümetin izlediği Suriye politikasının Türkiye'yi hangi noktalara getirdiğini görmek isteyenler şimdi Akdeniz'in dibinde yatan savaş uçağının enkazına bakabilirler. Orada bir savaş uçağının enkazını değil, bir devletin itibarını görecekler.

Bölgenin "lideri" olma hevesindeki Türkiye, bir-iki yılı geçmeyen kısa bir süre içinde bölgenin en yalnız, kendisini düşman ilan eden devletlerle çevrili ülke haline geldi.

Irak, Türkiye'nin "düşman" bir devlet olduğunu ilan etti. İran, ABD veya İsrail'den kendisine gelebilecek bir saldırıda Türkiye'yi vuracağını birkaç kez tekrar etti. "Düşman" ilan etmek için daha ne gerekiyor?

Suriye ise malum. Gerçekte Suriye ile Türkiye arasında ilan edilmemiş gerçek bir savaş var. Türkiye, Suriye'ye karşı savaşı Libya'dan, Irak'tan, Ürdün'den, ABD'den toplanan paralı askerler üzerinden yürütüyor. Doğrudan bir savaş ilan etmeye cesaret edemediği için şimdilik başkalarının omuzları üzerinden ve gerici Arap devletlerinin para desteği ile savaşıyor.

Suriye'ye karşı emperyalistlerin, Arap gericiliğinin ve Türkiye'nin bir savaş yürüttükleri kesin ama hiç biri bu savaşı resmen ilan etmeye ve üstlenmeye cesaret edemiyor. Manzara kısaca şöyle: Emperyalistler Suudi Arabistan ve Katar'ı öne sürüyorlar, bu iki gerici devlet Türkiye'yi parayla arkadan itekliyorlar; Türkiye iştah kabartan bu lokmaya tek başına uzanmaya cesaret edemiyor, eteklerine yapışarak ABD ve NATO'yu savaşa sürüklemeye çalışıyor. Başları yeterince dertte olan NATO ve ABD, o kadar da değil diyerek eteklerinden düşsün diye Türkiye'yi tekmeleyip duruyorlar.

İlk "oldu-bitti"yi Türkiye'nin bir köyüne isabet eden iki mermi ile yapmaya çalıştı. Evet, şaka değil, iki mermiyi savaş nedeni olarak göstermeye çalıştı ve NATO'yu 5. Maddesini çalıştırmaya çağırdı. NATO, böyle bir komedinin figüranı olmak istemediğinden değil ama savaşacak hali olmadığından Türkiye'nin çağrısına kulak asmadı.

Kürt halkı, Türkiye işçi sınıfı ve diğer emekçi güçlere gelince... Birleşik devrimin bu toplumsal güçleri, karşı devrim cephesinin gücünün sınırlı olduğunu, itibarının yerlerde süründüğünü bilmekten elbette bir moral güç bulacaklardır. Devlet, Kürt halkına karşı, işçi sınıfına karşı, birleşik devrime karşı dışarıda elde edeceği zafer ve başarılarla üstün bir konum elde etmeye çalışıyordu. Yanlış hesap Şam'dan döndü.

İkinci "oldu-bitti" malum savaş uçağı ile yapılmak istendi. Türkiye, hem Suriye'nin cesaretini-refleksini ölçmek hem de Suriye radarlarının teknik kapasitesini test etmek için Malatya'dan kaldırdığı savaş uçağını Suriye'nin burnunun dibine kadar soktu. Suriye, bu davranışa uçağı düşürerek yanıt verdi. Böylece, hem savaşa hazır olduğunun hem de teknik kapasitesinin sanılandan çok daha fazla gelişkin olduğunun mesajını verdi.

Başka bir devleti savaşa kışkırtan bir devletin bu yanıtın sonra yapması beklenirdi? Savaş ilan etmesi değil mi? Ama ne gezer? Savaş ilan etmek yerine Türkiye bir kez daha NATO ve ABD'yi savaşa sürükleyecek çağrılar yapmaya başladı. İyi de bu işbilir emperyalistler başkasının çağrısıyla savaşa girecek kadar ahmak değillerdi. Üstü kapalı biçimde, "çok istiyor-

san buyur savaşa gir ama bizi bulaştırma" demeye getirdiler.

Ama Türkiye'nin tek başına savaşa girecek ne hali ne de cesareti vardı. Türkiye tarihi boyunca ciddi bir savaşa girmiş değildi. 1. Dünya savaşına emperyalistlerin iteklemesiyle savaşa girmişti. 2. Dünya savaşına girmesi için emperyalistlerin iteklemesi de yetmedi; girmedi.

Bu durumda, savaş naralarıyla mahalleyi ayağa kaldıran kabadayı ne yapabilir-di? Yavaş yavaş sesini alçaltmaya, alttan almaya, yüksek perdeden konuşmayı bırakmaya başlamaktan başka yapacak bir şey yoktu. Yapılması gerekeni yaptı.

Ama olan olmuş, sağa sola tehditler savuran, naralar atan, mahallenin haracını toplamaya soyunan kabadayının aslında kof, güçsüz, kavga için gereken yürek, cesaret ve yetenekten yoksun olduğu ortaya çıkmıştı. Amerikan gazeteleri, "Suriye krizi"nin Türkiye'nin gücünün sınırlarını ortaya koyduğunu yazmaya başladılar bile. Onlara göre Türkiye "çok gürlüyor ama hiç yağmıyor"du.

Gücü sınırlı, attığı naralara uygun davranma cesaret ve yeteneğinden yoksun kabadayıya yapacak tek şey kalmıştı: Denizin dibini boylayan itibarını, pılımlı pırtısını toplayıp köşesine çekilmek. Yine de bunu açıkça, kabullenerek yapacak değildi; söylene söylene, kuyruğunu dik tutar gibi yaparak, kendisine çevrili gözlere gücünün sınırlarını olduğundan farklı gösterecek homurdanmalar eşliğinde yapacaktı yapması gerekeni. Şimdi o sahneyi izliyoruz.

Kürt halkı, Türkiye işçi sınıfı ve diğer emekçi güçlere gelince... Birleşik devrimin bu toplumsal güçleri, karşı devrim cephesinin gücünün sınırlı olduğunu, itibarının yerlerde süründüğünü bilmekten elbette bir moral güç bulacaklardır. Devlet, Kürt halkına karşı, işçi sınıfına karşı, birleşik devrime karşı dışarıda elde edeceği zafer ve başarılarla üstün bir konum elde etmeye çalışıyordu. Yanlış hesap Şam'dan döndü.

Şimdi birleşik devrim çok daha güçlü konumda. □

TARİHSEL ZORUNLULUĞUN GERİ DÖNÜŞÜ

Küresel krizin patlak verdiği 2008’de başlamıştı “Kapitalizmin Sonu” tartışmaları; fakat henüz, sistemin artık işlemediği, zenginle yoksulun arasında uçurumun açıldığı, milyarlarca emekçinin gelecekte umutlarını kestikleri gibi olguların öne çıktığı biçimiyle sürdü tartışma. Bu yönüyle sorun, niceliksel açıdan ele alınıyordu. Sonra Arap devrimleri, Avrupa proletaryası ve ABD’li Wall Street işgalcileri, kapitalizmin sonuna dair bu tartışmayı yeni bir düzeye taşıdı. Şimdilerde, kapitalizmin sonunun tarihsel bir zorunluluk olduğu ve bu sistemin yıkıntıları arasından sosyalizmin maddi temellerinin fişkırdığı daha net anlaşılır oldu.

Şu ya da bu ülkeye, coğrafyaya, şu veya bu halka sıkışmayan dünya çapında hüküm süren kapitalist sistemin tıkanışı, sistemi niteliksel açıdan tartışılır hale getirdi. Tartışmanın, niceliksel dinamiklerden, niteliksel ayrımlara gelip dayanmasının sadece toplum bilimine değil, ama felsefi ve temel bilimlere dair çok önemli sonuçları var. Buna yirmi yıl aradan sonra tarihsel zorunluluk ve belirlenimlilik ilkelerinin tahtına dönüşü olarak da bakabiliriz.

Devrimler ve Kuarklar

Hatırlanacaktır, 70’li yıllarda zirvesini yaşayan dünya devrimci dalgası, köhnemiş kapitalizmin kalelerine sosyalizmin zafer bayrağının çekileceğine dair algıyı öylesine güçlendirmişti ki, insanlığın geleceğinin bugünden belirlendiği fikrini tartışmaya hiç kimse cesaret edemezdi.

Devrimlerin yarattığı bu genel algı, bu yoğun atmosfer, bilimsel akademik kürsüleri de etkisi altına almıştı. Dönem, günümüzün köklerini yüzyıllar öncesinde arayan Hobsbawm gibi tarihçileri; “Tanrı zar atmaz” diyen Einstein gibi fizikçilerin, bilimsel gelişim serüvenini tarihsel-sosyal paradigmalara açıklayan T Kuhn’ların dönemi idi. Tekelci sermaye cephesinde bile geleceği en ince detayına dek tahmin etmeye girişen Peter Drucker gibi fütüristlerin el üstünde tutulduğu rahatlıkla görülebilirdi.

Derken o büyük deprem yaşandı. Sosyalist sistem, insanlığın geleceğini temsil eden bu sistem, bir dizi karşı devrimle dağıldı. Sermaye, dönemin yarattığı kafa karışıklığını, gürültülü ve azgınca bir gericilik dalgasıyla kuşatıp emek örgütlerine saldırmakla yetinmedi, insanlığın o güne dek bi-

riktirdiği tüm bilgi yığınına yeni biçim vermek üzere hemen harekete geçti. Hedef tahtasına, toplumsal bilgi alanında tarihsel zorunluluk, bilimsel alanda determinizm ilkesi konuldu. Böylece, o kötü ünlü “post-modernizm” iklimine cümbür cemaat giriş yapıldı.

Toplum biliminde tarihsel zorunluluk ilkesine ilk saldırı, adı sanı duyulmamış bir akademisyenin Francis Fukuyama’nın “Tarihin Sonu” makalesiyle başladı. Sınıflar mücadelesi son bulmuş, yerini çeşitli çıkar gruplarının etkileri ve işbirliği almıştı, iddia edilen buydu. Hemen ardından, kırk yıl önce unutulup gitmiş bir profesörün Samuel Huntington’un “Medeniyetler Çatışması” tezi tozlu raflardan indirildi, itibar kazandı. Tarih araştırmaları, artık günümüzün ve geleceğin sosyo-ekonomik dinamiklerine ışık tutmak için değil, kültürel-antropolojik farklılıkları ortaya serme derekesine düşürüldü.

Bu gerici iklim, sol cemahtaki akademisyenleri bile etkiledi. Arrieh, Wallerstein gibi anti kapitalist kimlikleriyle tanınan akademisyenler, sistemin tarihsel geçiciliğine vurgu yaparken, onun yerine geçmesi zorunlu sosyalist sistemi açıkça tarif etmekten kaçınır oldular. Evet, bu sistem yıkılacaktı ama yerine neyin geleceğini tanırlı bilirdi. Ve her şey, harekete geçen insanların “arzularına” göre belirlenecekti. Bu kavrayış, görünüşte, her şeyi mücadele eden insanların belirleyeceği gibi “sol” bir içerik taşıyor olsa da; sosyalizmin tüm maddi koşullarının bizzat kapitalizm tarafından yaratıldığı olgusunun üzerinden atlayan bir arızaya sahipti.

Post-modernizmin gerici iklimi, marksizmin saflarına güçlü biçimde sızdı. Pek çok marksist, aslında Marx’ın “Avrupa Merkezli” bir dogma ortaya koyduğunu; bu haliyle teorisinin evrensel geçerliliği olmayacağını ilan etmekte gecikmedi. Açıkça bu, bizzatıhi marksizmin içinden “tarihsel zorunluluk” ilkesinin çıkartılması anlamına geliyordu. Yerine konan “arzu” ilkesinin peygamberleri de, Negri, Zizek vb.’leri olacaktı. Schrodinger’in ünlü kedisi, sosyal bilimlerin tahtında keyifle gerinip duruyordu.

Aynı kedi, temel bilim alanlarında da aynı keyfi sürüyordu. Tanrı zar atmaz düstürünü benimseyen Einstein tezlerinin karşısına, Heisenberg’in “belirlenemezlik” ilkesi

çıkardı ve tüm akademi dünyasının tahtına kuruldu. Determinizm ilkesi, modernist çağın bir hastalığı olarak aforoz edilerek, post-modernizmin zorunluluklardan arınmış evresinde, olasılık ve kaos teorisyenleri, editör masalarına, dekan koltuklarına, kolayca taşınıverdiler.

Parantez Kapanırken

Nihayet insanlık tarihinin bu yirmi yıllık karşı parantezi; bilimde, felsefede ve tarih yazımında estirilen bu karşı devrim sona ermiş görünüyor. Devrimler, ayaklanmalar ve arkası kesilmeyen isyanlar ikliminde, sınıf kavramı, tüm azametiyle geri döndü, sosyalizmi de yanında taşıyarak... Marx-Engels, 160 yıl öncesinden seslendikleri Komünist Manifesto ile, tarihsel zorunluluk ilkesine hak ettiği itibarı yeniden kazandırıyor. Dünyaca etkili tekel gazetele-ri bile, Komünst Manifesto ve Das Kapital’e yönelik kitlelerde uyanan muazzam ilgiyi görmezden gelemiyorlar.

Bilim dünyası da artık, Schrodinger’in yaramaz kedisinden rahatsız görünüyor. CERN laboratuvarlarında en son yapılan, son derece önemli deneylerde, kaos teorisyenlerini yanırlayan yorumlar ağır bastı. Einstein ve onun ışık hızı belirlenimi ile betimlediği evren teorisi, yeni ve en gelişkin deneysel bulgularla bir kez daha kanıtlanıyor.

Gerici basının “Tanrı Parçacı” adını verdiği Higgs bozonuna ait ilk bulgular, Heisenbergci belirlenemezlik ilkesinin tahtına bir çivi daha çakıyor. Ne demişti Heisenberg: “Biz onu gözlemlemedikçe, bir parçacığın orada olup olmadığını belirleyemeyiz. Var da olabilir, yok da, bilimsel açıdan her ikisi de geçerli sayılmalıdır.” Higgs ise, “Biz onu gözlemlemiyoruz ama, orada bir parçacık olması zorunlu” diyordu. Zihinsel kavrayışla, teorik çıkarsamalar yoluyla orada olduğu hesaplanan bozon, tam elli yıl sonra bulundu.

Benzer bir kavrayışla Lenin ne diyordu? “Tekelci kapitalizmin bütün pencerelerinden sosyalizm bize bakıyor” Biri perdeleri sıkı sıkıya kapatmış olsa da ya da sen sırtını dönmüş olsan da fark etmez. Pencereden bakan, fırtınalarını toplar, pencereleri zorlar, perdeleri havalandırır. Ve insanlık tarihine açılmış o parantezi kapatır. □

MODERN İSTİKLAL MAHKEMESİ

193 kişinin yargılandığı KCK Ana Davası, 2 Temmuz günü Silivri’de başladı. Prof. Dr. Büşra Eranlı ve yazar Ragıp Zarakolu’nun da yargılandığı KCK duruşması için Silivri’ye giden aileler, siyasetçiler ve halk, hemen her yerde engellemelerle karşılaştı. Türkiye ve Kürdistan’ın dört bir yanında şehir çıkışlarında durdurulan araçların hareketi çeşitli gerekçelerle engellendi. Silivri’de de araçlar ilçe girişinde durduruldu, halk milletvekilleriyle birlikte araçlardan inerek yürümeye başladı.

İlk gün duruşmayı izlemeye gelenlerden ancak aileler ve siyasi parti liderleri duruşma salonuna alındı. Mahkeme salonunda yapılan yoklamada tutsaklar “*Ez Li Virim (buradayım)*” dedi. Tutanaklara “Türkçe dışında başka bir dil kullandığı görüldü” diye yazdırılması üzerine avukatlar itiraz etti, mahkeme heyeti başkanı kimlik tespitini bıraktı.

Duruşmada söz alan Diyarbakır Baro Başkanı Mehmet Emin Aktar, “*Bu sanıklar Kürtlerle ilgili siyaset yaptıkları için tutuklu. 20 milyon Kürdün kullandığı dile bilinmeyen bir dil dersiniz, yargılama yapamazsınız. Tarafsızlığınızı yitirmiş olursunuz. Bu konuda karar vermeniz gerekiyor*” derken, avukatlardan Meral Danış Beştaş da, duruşmada söz alan kişinin kendisini nasıl iyi ifade edebiliyorsa öyle konuşması gerektiğini belirterek, “*Bu herhangi bir suç davası değil, bu insanlar yaptıkları için yargılanıyorlar. Bu iddianamede BDP’nin bütün faaliyetleri yer alıyor. Esas olarak BDP yargılanıyor*” dedi.

2. duruşma, Silivri Cezaevi Kompleksi içerisindeki duruşma salonunda başladı. Bazı avukatlar, cübbeleri ve kimlikleri olmasına rağmen jandarma tarafından duruşma salonuna alınmadı. İtiraz eden avukatlar, mahkeme heyeti başkanı bir şey yapmayınca, alkışlarla duruşma salonunu terk ettiler. Avukatlar çıkarken jandarma, avukatlara sert bir şekilde saldırdı, duruşma salonuna coplu ve kalkanlı robocop jandarmalar yerleştirildi.

Mahkeme heyeti duruşmaya ara verince avukatlar, saldırı yerini gören kamera kayıtları ile askerlerin sicil numaralarını is-

tedi, mahkeme heyeti duruşmanın devamında izleyicileri salona almadı.

4. duruşmada savunma avukatları, duruşma salonuna telefonlarıyla girmelerini dahi engelleyen jandarma hakkında “görevi kötüye kullanmak”tan suç duyurusunda bulundu.

Bu duruşmada mahkeme heyeti, savunma avukatlarının bütün taleplerini reddetti.

BDP’li milletvekilleri ile beraber duruşmalara katılan Bitlis Milletvekili Hüsamettin Zenderlioğlu, KCK üye ve yöneticisi oldukları gerekçesiyle tutuklu bulunan kişiler hakkında somut bir suçlama bulunmadığını söyledi. AKP Hükümetinin partilerine ve Kürt halkına diz çöktürmek ve kendi isteği doğrultusunda bir yönlendirme yapmak için binlerce insanı cezaevinde bir rehin gibi tuttuğunu belirtti ve İstiklal Mahkemeleri’ne atıfta bulundu.

11 Temmuz günü yapılan duruşma öncesi açıklama yapan Diyarbakır Barosu Başkanı Mehmet Emin Aktar, 3. Yargı Paketi’nin yargıya ilişkin sorunları çözmeyeceğini söyledi. Bahçelievler Katliamı faillerinin infazının durdurulduğunu hatırlatan Mehmet Emin Aktar, “*7 kişiyi öldürmekten yargılıyorlardı. Buna rağmen haklarında kendileri açısından olumlu karar çıktı. Bu durum, yargının Kürtler açısından ayrımcı bir tutumu olduğunu bir kez daha doğruluyor. Bir ideolojik bakış hakim*” dedi.

12 Temmuz günü yapılan 7. duruşmayı tutuklu yakınlarının yanı sıra, İngiltere Russel Vakfi’nden Tony Simpson, İspanya CEOSI’den Paloma Valverde, Brüksel Üniversitesi’nden Prof. Patrick Deboosere ve Londra Ekonomi Okulu’ndan Yard. Doç. Ayça Çubuklu ile BDP Eş Genel Başkan

Yardımcısı Filiz Koçali de izledi.

Mahkeme, 3. Yargı Paketi kapsamında “örgüt propagandası” ve “2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası’na muhalefet” suçlamasıyla açılan davanın durdurulması istemini reddetti.

Öğleden sonraki oturumunda Kürt siyasetçilerinin savunmalarının alınmasına başlandı. Ancak mahkeme, kimlik tespiti sırasında sadece Türkçe yanıt verenlere söz hakkı vereceğini, Kürtçe konuşanlara söz hakkı vermeyeceğini söyledi.

13 Temmuz günü görülen duruşmada avukatlar, iddianameyi eleştirerek, bir kez daha anadilde savunma talebini dile getirdi, avukatlardan Kadir Tunç, yargılamayı protesto ederek cübbesini duruşma salonunda bırakarak dışarı çıktı.

Duruşma sonunda, izleyiciler alkışlarla mahkeme heyetini protesto ettiği için, öğleden sonraki oturum izleyicisiz yapıldı. Bu duruşmada Prof. Dr. Büşra Eranlı’nın da aralarında bulunduğu 16 kişi tahliye edildi. Mahkeme, tutuklu 140 sanıktan sadece 16 kişi hakkında tahliye kararı verirken, savunmanın bütün taleplerini reddetti.

Mahkeme tarafından, anadilde savunma hakkıyla ilgili daha önce karar verildiği gerekçesiyle, yeni bir karar verilmeyeceği açıklandı. 6253 sayılı yasanın geçici 1 /2 sayılı maddeye istinaden dosyanın Anayasa Mahkemesi’ne götürülmesi talebi reddedildi. Mahkeme, iddianamenin tazmini talebini de reddetti.

Mahkeme heyeti, gizli tanık “Haydar”ı deşifre ettikleri gerekçesiyle avukat Ender Yağmur ve avukat Sinan Zincir hakkında suç duyurusunda bulunmayı kararlaştırdı. Erkan Yanık’ın dinlenmesi, İrfan Dündar’ın ifadelerinin dosyaya konulması talepleri ve gizli tanık “Haydar”ın ifadelerinin dosyadan çıkarılması talebi de reddedildi.

Mahkeme, 6 hasta tutuklunun Adli Tıp Kurumu’na sevk edilmesini kararlaştırdı. Bununla birlikte savunma avukatları hakkında, salondaki görüntüler izlendikten sonra, mahkemeye ve savcılara hakaret ettikleri gerekçesiyle suç duyurusunda bulunulmasına da karar verildi. □

AMED'DE SERHILDAN

14 Temmuz :

Yasak kararına, devlet tarafından evlerden çıkılmaması yönünde yapılan anonslara, abluka altına alınan şehirlere rağmen Kürdistan'ın dört bir yanından kopup gelen halk, İstasyon Meydanı'ndaki "Öcalan'a Özgürlük" mitingi için sokaklardaydı.

Sokaklardaki Kürt halkını engellemek için devletin silahlı güçleri de, copu, gaz bombası, biber gazı, tazyikli suyuyla halkın karşısındaydı. Sonrası, her büyük eylemin sonrasındaki manzara. Önce coplar devreye girdi, sonra tazyikli su, ardından gaz bombaları, biber gazları...Dört bir yanda şiddetli çatışmalar yaşandı. 2006 Serhıldanı'ndan bu yana Ofis ilk kez savaş alanına döndü. Polisin pişkinliğiye dikkat çekiciydi. Basının önünde halka da milletvekillerine de faşistçe saldıran, fiziksel saldırı-

rının kâr etmediğini görünce de küfürler ve tehditler yağdıran polis, kadınları gözüaltına alırken taciz etmeyi de ihmal etmedi. Miting saati öncesi Koşuyolu Parkı'nı boşaltmak isteyen polis, dışarı çıkmak istemeyenlere ise "Kameralar burada diye böyle konuşmayın, burada da ağzınızı yüzünüzü dağıtırız" şeklinde tehditler yağdırdı.

Halkın şiddetli tepkisiyle karşılaşan polis, bir arada yürüyen dört kişiye bile "Birlikte gezmeyin" uyarısında bulundu.

Kentin dört bir yanında, İstasyon Meydanı'na gitmesine izin verilmeyen halkla polis arasında şiddetli çatışmalar çıktı. Çatışmalar sonrası hastaneye başvuran 64 yaralı olduğu kaydedildi. Iğdır milletvekili Pervin Buldan'ın ayağına nişan alarak gaz bombası atan, Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı Osman Baydemir'i coplayan, Gültaş Kışanak'a tazyikli su sıkan polis adeta "Milletvekillerinizi, seçtiklerinizi bu hallere getiriyorsak sizlere neler yaparız" mesajı verir gibiydi. Milletvekillerine saldırıları

gören halk ise daha büyük bir coşku ve öfkeyle çatışmaları sürdürdü.

Kapalı alanlarda kullanılması insan sağlığı açısından ciddi tehditler oluşturan gaz bombası-

n 1
Sümerpark'taki binaların içine giren halka bina havalandırmalarından atan polis, bir çok kişinin baygınlık geçirmesine sebep oldu.

Olaylar sırasında çok sayıda gözaltı vardı; gözüaltına alınanlar darp edilerek ve yerlerde sürüklenerek, coplanarak, taciz edilerek arabalara götürüldü. Fakat hiçbir şey Kürt halkına geri adım attıramadı. Valinin mitingi yasaklaması da, azgın bir kana susamışlıkla halka saldıran polis de, yaralanmalar da halkı durduramadı.

Çatışmalar geç saatlere kadar devam ederken, milletvekilleri ve halk sabaha kadar Sümerpark'ta oturma eylemi gerçekleştirme kararı aldı.

15 Temmuz:

15 Temmuz'un ilk saatlerinden itibaren Sümerpark'ta halaylar çekiliyor, marşlar söyleniyordu. Bütün günün yorgunluğuna rağmen, Kürt halkı yılmamanın ve savaşmanın engellenemez gururuyla halaylara durmuştu. 2012 Newroz'unun ardından temkinli davranarak diğer illerden polis sevki yapan devlet, yine de Kürt halkının ikinci darbesi olan 14 Temmuz mitinginden yenik çıktı.

Gece halaylarla, sohbetlerle, stranlarla sabaha durdu halk.

Sabah kahvaltısının ardından halaylar büyük bir coşkuyla yeniden başladı ve 11'e doğru sona erdi.

Saat 11'de devrim ve demokrasi mücadelesinde can veren tüm devrim savaşçıları için yapılan bir dakikalık saygı duruşunun ardından başlayan basın açıklamasında söz alan BDP Eş Başkanı Selahattin Demirtaş, "Amed zindanında başlayan direniş, bugün her tarafta. Bizler o ruha bağlı kalırsak, sindirebilirsek layık olabiliriz. Kimse şundan şüphe duymasın; zalim kendi zulmünde boğulacaktır. Bu halkın direnişi bunu sağlayacaktır" şeklinde konuştu ve bundan sonraki rotanın tamamen direniş olacağını, başka bir yolun kalmadığını belirtti. Öcalan'ın özgürlüğü üzerinde duran Demirtaş, Kürt halkının PKK önderi Öcalan'ın özgürlüğünün peşini bırakmayacağını belirtti.

Açıklama "Bi jî Serok Apo", "Bê Serok Jîyan Na Be", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "PKK Halktır Halk Burada", "Şehîd Namirin", "Öcalansız Dünyayı Başınıza Yıkarsız" sloganlarıyla sona erdi. Küçük bir kız tarafından atılan "Öcalan'a Yaklaşım Savaş-Bariş Gerekçemizdir" sloganı ise alkış ve ıslıklarla karşılandı.

Mücadele Birliği/AMED

ZİNDANLARDA İSYAN VAR

Mardin E Tipi Kapalı Cezaevi'nde kalan siyasi tutsaklar, Diyarbakır'da düzenlenmek istenen "Özgürlük İçin Demokratik Direniş" mitingine izin verilmemesini ve polis saldırısını protesto etmek için, 14 Temmuz günü saat 16.00'da buldukları C-10 koğuşunu ateşe verdiler.

İsyan haberi duyulur duyulmaz tutsak aileleri cezaevi önüne akın etmeye başladılar. Mardin E Tipi Kapalı Cezaevi'nde tutsakların ateşe verdikleri koğuşlardan dumanların yükseliyor. Cezaevine çok sayıda robokop asker ve yaklaşık 15 itfaiye aracının cezaevi ne girdi.

Cezaevi önünde yoğun önlem alan polisler ve aileler arasında ara ara gerginlikler yaşanıyor, ama cezaevi yetkililerinden bir açıklama yapılmadı. Mardin Milletvekili Ahmet Türk, Erol Dora ve BDP Grup Başkanvekili Hasip Kaplan da Mardin Cezaevi'ne gitti. Bu sırada Abdurrahim İpek adlı tutsak Mardin Devlet Hastanesi'nde tedavi altına alındı.

Cezaevinde görüşmeler yapan milletvekilleri adına konuşan Ahmet Türk, cezaevindeki eylemin sona erdiğini açıkladı ve "Diyarbakır'da polisin sert tepkisini protesto etmek için bazı arkadaşlar bu eylemi başlatmış. O tepkiyi koyan da biraz bireysel bir tepki koymuş. Ama sonuç olarak bütün arkadaşlarımız çok iyi. Cezaevi savcısı, tutuklu ve hükümlü temsilcileri ile görüştük. Kendileri hepimiz çok iyiyiz. Ailelerimiz rahatsız olmasın evlerine rahat gidebilirler. Hiçbir şekilde sıkıntıları yok. Sadece bir arkadaşlarının ayağının üzerine kalorifer radyatörü düşmüş. Devlet Hastanesi'nde yapılan tedavisinin ardından cezaevine geri getirilmiş. Şu an durumu iyi. Diğer tutuklu arkadaşların ise hastanelik bir durumları yok. Koğuş temsilcileri ile görüştük. Hiçbir koğuşta sıkıntı yok müdahale yok. Tedirgin olmanıza gerek yok. Bu arkadaşlarımız siyasi fikirlerinden dolayı bugün zindanlardadır. Bunun bilincindedirler. Tabi ki siyaseten bir hak talebimiz varsa bazen bedel de öderiz. Halkımız ve onlar da hazırdır" dedi.

BDP Grup Başkanvekili Hasip Kaplan ise açıklamasında koğuşlara herhangi bir müdahale olmadığını duyurdu.

Batman M Tipi Kapalı Cezaevi'ndeki kadın tutsaklar da 15 Temmuz günü Amed'de Kürt halkına yönelik saldırıları ve Öcalan üzerindeki tecridi protesto etmek için koğuşta isyan çıkardı.

Siyasi kadın tutsakların koğuşta battaniyeleri ve nevresimleri ateşe vermesi üzerine başlayan yangını söndürmek için itfaiye araçları cezaevine gelerek yangına müdahale etti. Tutsak aileleri, sivil toplum örgütleri ve halk haberi alınca cezaevi önünde toplanmaya başladı. Aileler içeriden bir haber alabilmek için sloganlarla beklerken, isyanın sona erdiği haberi alındı.

Cezaevine giren Batman Barosu Başkan Yardımcısı Ekrem Taşkın, isyanda ölen ya da yaralanan kimsenin olmadığını duyurdu ve tutsakların Batman valisiyle görüşerek taleplerini ilettiğini söyledi. Kadın tutsakların talepleri AKP'nin bu politikalarının son bulması ve Öcalan ile görüşmelerin yapılması.

14 Temmuz günü de Batman M Tipi Kapalı Cezaevi'nde kalan Bilal Doğan adlı tutsak da "14 Temmuz Diyarbakır Zindanı Direnişi"nin yıldönümü nedeni ile bedenini ateşe vermişti. □

SALDIRI PROTESTO EDİLDİ!

Diyarbakır'da (Amed) "Öcalan'a Özgürlük" mitingini yasaklanması sonucu yaşanan polis saldırılarını protesto etmek için Halkların Demokratik Kongresi (HDK) Tünel'de toplanarak yürüyüş yapmak istedi.

Tünel'den Taksim'e yürümek isteyen kitle önünde polis barikatı kurarak engellemeye çalıştı. Oturma eylemi başlatarak, polisin tutumunu protesto etti göstericiler. Oturma eylemi sırasında "Biji Serok Apo" sloganı atan kitleye polis müdahale etmek istedi.

HDK İstanbul İl Yürütmesi adına yapılan açıklamada, "Newroz kutlamalarında yaşanan baskı ve saldırıların izleri henüz geçmemişken, AKP Hükümeti BDP'ye meydanlarda göz açtırmamak, Kürt halkının taleplerinin gücünün açığa çıkmasını engellemek için her türlü bürokratik mekanizmayı kullanıyor" dedi.

Açıklamanın devamı şöyle; "Valiliğin görevi 14 Temmuz'da Diyarbakır İstasyon Meydanı'nda yapılacak mitingün sağlıklı bir şekilde geçmesini sağlamaktır. Ama durum böyle olmadı. Tam aksine AKP Hükümeti yine çözümsüzlüğü direterek Diyarbakır'ı savaş alanına çevirdi. Polisin sert müdahalesi sonucunda çıkan olaylarda dört milletvekili yaralandı. Vekillerimiz Ayla Akat, Sırrı Sakık, ve İdris Baluken'in bulunduğu gruba, polis sert müdahalede bulundu. Müdahale sırasında TOMA aracı milletvekili Ayla Akat'ı hedef almış ve yere düşen Akat yaralanmıştır. Yine Diyarbakır Belediye Başkanı Osman Baydemir baygınlık geçirdikten sonra hastaneye kaldırılmıştır. Vekillerden Pervin Buldan'ın da ayağından yaralanarak hastaneye kaldırıldığı bilgisini almış bulunmaktayız. Polisin İstasyon Meydanı'nda gerçekleştirdiği sert müdahale sonucunda yüzlerce insan yaralanmış, onlarca ev ve işyerlerine gaz bombası atılmış ve insanlar evlerini terk etmek zorunda kalmıştır."

Eyleme Mücadele Birliği Platformu da destek verdi. Alkışlarıyla polisin engellemelerini protesto eden kitle, slogan atarak dağıldı.

DÜN DİYARBAKIR

ABLUKA ALTINDAYDI BUGÜN TAKSİM

Amed'de "Öcalan'a Özgürlük" mitinginde yaşana polis saldırılarını protesto etmek için Halkların Demokratik Kongresi (HDK) Galatasaray Lisesi önünde toplanarak 15 Temmuz günü Taksim Meydanı'na yürüyüş yapmak istedi. Yaşanan polis saldırılarını iki gündür protesto etmek isteyen HDK ve BDP'ye polis yine izin vermedi.

Polis, Galatasaray Lisesi'nden Taksim'e yürümek isteyen kitlenin etrafını panzer ve çevik kuvvet barikatıyla çevirerek yürüyüşe izin vermedi. Bunun üzerine oturma eylemi ile polisin tutumu protesto edildi. Oturma eylemi sırasında "Biji Serok Apo" sloganı atan kitleye polis yine saldırmak istedi.

Eyleme Mücadele Birliği Platformu da destek vererek, "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak" sloganları attı.

Galatasaray Meydanı'nda oturan yüzlerce kişi, "Kürt Halkına İmha Dayatılmaz", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Biji Serok Apo", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganları attı; polis "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Biji Serok Apo" sloganlarının atılmamasını istedi.

Eylem sırasında BDP İstanbul İl Başkanı Asiye Koçak basına bir açıklama yaparak, dün Diyarbakır'da bir vahşet yaşandığını söyledi ve "AKP iktidarı tankları, Tomaları, gaz ve copları ile işkenceyi sokağa taşımıştır. Halkın seçilmiş vekillerine, direnen halkımıza hunharca saldırarak teslim alamamanın öfkesini kışmıştır" dedi.

Asiye Koçak, "dün Diyarbakır abluka altındaydı. İşgal güçlerinin, görüntülerini yaşadı. Şehir tamamen gaz bombalarının etkisi altında kaldı. Diyarbakır'daki beş bin polise ilaveten, civardan gelen polislerle takviye edilerek, şehri işgal altına alındı. Halkın sokağa çıkmasına izin verilmedi. Fiili olağanüstü hal ilan edildi. Eş Başkanlarımız Selahattin Demirtaş ve Gülten Kışanak darp edildi" dedi.

Konuşmasının devamında da "Kürt Halkı özgürlüğü uğruna bedel ödemeye hazırdır. AKP hükümeti şunu iyi bilmelidir ki, bu baskılara boğun eğmeyeceğiz ve onun faşizmine teslim olmayacağız" diyerek, ertesi gün Çağlayan Adliyesinde başlayacak mahkeme öncesinde yapılacak basın açıklaması için herkese çağrı yaptı.

Konuşmalardan sonra kitle dağıldı ve eylem sona erdi. □

İKTİDARIN SOKAKLA İMTİHANI

Grey, anadil, protesto... Ücret artışı, basın açıklaması, gösteri ve yürüyüş... Sendika, parasız eğitim, demokrasi, özgürlük... "Anayasal yurttaşlık", eşitlik, özerklik... İş cinayetleri, baskı, sömürü... Şşşş! Faşist katiller çıktı, tutuklamalar sürüyor; taşlar bağlı itler serbest... Sus! Yasssaak!... Biber gazı, tazyikli su, cop... Gaz bombası, ses bombası, kurşun... Panzer, akrep, TOMA... Gözaltı, işkence, savcı... Gizli tanık, ihbar mektubu, elektronik postalar... DGM, ÖYM, Ağır Ceza, Bölgesel Terör Mahkemesi... Tutuklama... F Tipi, L Tipi, Özel Tıp... Zindan!..

İşçiler işten atılır, eylem yapar... Öğrenciler birşeyleri protesto eder... Kadınlar cinsel baskı ve saldırılara başkaldırır... Kamu çalışanları örgütlenmelerinin önündeki engellere karşı sokaklara çıkar... Kürt halkı özgürlüğü için, özgürlük hakkı için meydanlara akar... Polis, gaz, cop, mahkeme, zindan...

Sermaye iktidarının emekçi yığınlar ve Kürt halkıyla savaştığının, onlar karşısında egemen olamadığının, onları yönetemediğinin, ancak ve ancak savaşıyor ayakta kaldığının resmidir. Akla gelebilecek her alanda, her toplumsal olayda karşılaşılan manzara budur. Yönetemeyen, savaşıyor bir sınıftır..

Hiç kuşku yok, bu "savaşıyor iktidar"ın

temel dürtüsü güçten değil güçsüzlükten, korkudan, yarımından emin olmamaktan geliyor. Savaşmayı bıraktığı gün, yıkılıp gideceği gündür. Biliyor, görüyor ve korkuyor.

14 Temmuz'da Amed sokaklarından yansıyan görüntüler tamı tamına budur işte. Ne eksik, ne fazla. Çocuğundan yaşlısına bir halka karşı panzeri, bombası, mermisi, helikopteri, TOMA'sı, copu... elinde ne varsa onunla savaşıyor, egemen olamadığı için tüm gücüyle toplumsal hareketi bastırmaya uğraşan bir sınıf ve devlet var karşımızda.

İçeride boş bir şişirme, her yerinden dökülen bir güçlü devlet/iktidar imajı, "Türk'ün Türk'e propagandası" türünden evelme gevemeler Amed sokaklarında bir kere daha yerle bir edildi. "Devlet-i Ali", BDP'nin düzenlemek istediği "Özgürlük İçin Demokratik Direniş" mitingini yasaklayıverdi. Tıpkı birkaç yıl öncesine kadar 1 Mayıs'larda Taksim'e kimseyi çıkarmamak için kale savunmasına giriştiği gibi, Amed sokaklarını, çevre il bağlantılarından başlamak üzere, ablukaya aldı. Tüm ufkunun askeri-polisiye teknik ile sınırlı olduğunu da ortaya koymuş oldu böylece. "Başarılı bir alan savunması" ile düşmanı toplanma merkezine sokmayacaktı! Tıpkı geçmişte Taksim'i ablukaya aldığı gibi İstasyon Meydanı'nı ablukaya aldı. Parklarda oturanları kovaladı, gözalt-

ına aldı. Üç dört kişinin bir araya gelmesinden bile rahatsız oldu. Hemen tepelerine bindi.

İktidar, böylelikle mevcut hareketi bir ayaklanma, bir serhıldan olarak kabul ettiğini ilan etmiş oldu. Ortada bir ayaklanma/serhıldan vardı, tüm yaklaşım da buna uygun olarak askeri teknik/taktik üzerinden belirleniyordu. Tüm düşünce ufukları tekil sokak eylemliliği ile sınırlı olanlar, devletin polis-asker gücüne, teknik anlamda eylemi engellemesine bakarak, karşısındakini güçlü addeder. Tek başına bu olgu bile olanca tafasına, güçlü görünme çabasına rağmen devletin nasıl da güçsüz olduğunu, serhıldanlarla çevrelediğini göstermiyor muydu! Üstelik "İstasyon Meydanı'na kimseyi çıkarmayacağım" derken bütün bir kenti, hatta bölge illerini de büyük bir çatışmanın içine çekiveriyordu iktidar. Attığı adımla kendi güçsüzlüğünü herkese ilan etmiş oluyordu.

Amed'de iktidarın sergilediği vahşet, onun serhıldanlarla karşı karşıya olduğunu ilanıdır. Ve bu korkunç vahşete karşı Kürt halkı geri adım atmamıştır. Sırrı Süreyya Önder'in isabetli deyimıyla "Bu devlet uçağını Akdeniz'in sularına, itibarını da Diyarbakır'ın küçelerine (sokaklarına) gömmüştür". □

BİRİNCİL AMAÇ POLİ

Bir katil, 70'li yılların "ünlü" cinayetlerinden birini, Adana Emniyet Müdürü Cevat Yurdakul'u katleden faşist, geçtiğimiz günlerde iktidarın "Yargı Paketi" içinde salıverildikten sonra gittiği Elazığ'da salıverilmesini sağlayan başbakan Erdoğan'a teşekkür etti. Teşekkürün konusu dinci faşizm hakkında hala şüpheler taşıyan "aydın-demokrat" ahmaklar için ders niteliğindedir.

Şöyle diyordu katil faşist: "Sözünde durduğu için Sayın Erdoğan'a teşekkür ediyorum." Böylece öğrenmiş bulunuyoruz ki, 70'li yılların faşist katillerine verilmiş ve yerine getirilmiş bir "söz" var. Dahası var. "Kadirbilir" faşist burada durmuyor ve 2010'da Anayasa Referandumunda "evet" oyu kullananlara da teşekkür etmeyi bir borç saydığını açıklıyor. Böylece hem demokrat hem de aydın geçinen "yetmez ama evet"çilerin, iktidarın bilinçli yardakçıları değilse, nasıl birer ahmak olduklarını da göstermiş oluyor.

Peki, başbakan Erdoğan neden ve neyin karşılığı faşist katilleri salma sözü vermiş olabilir ve Erdoğan faşist katliamların neresinde bulunuyor? Bunlar henüz yanıtını bulamamış fakat günün birinde mutlaka yanıtlanması gereken sorulardır. Şimdilik bilinen böyle bir sözün verilmiş olduğu ve böyle bir sözün ancak ciddi bir ilişki, ciddi bir durum, ciddi bir karşılık halinde verilebileceğidir.

Bilinen bir başka husus, bir başka somut olgu, bu iktidarın "Hizbullah" denen katiller sürüsünü bundan birkaç yıl önce, yine "reform yapma" adına salıverdiğidir. Bu iki icraatın ortak özelliği, bu katiller sürüsünü ortalığa salacak yasa maddelerinin son anda göstermelik yasaya iliştileridir. Demek oluyor ki ortada bir rastlantı filan yok; aksine son derece bilinçli, planlı bir politika var. Faşist katilleri salıverme politikası. Bir başka ortak nokta, bu iki icraatın da "yargıda reform-iyileştirme" bahanesiyle yapıldığıdır.

Buraya kadar yazılanlardan şimdilik

iki net sonuca ulaşmak mümkün. Birincisi, bu iktidarın başlıca icraatlarından biri, geçmiş tüm hükümetlerin salmaya cesaret edemediği faşist katilleri sokağa salmaktır. İkincisi, bu hükümetin her "reform" girişimi gerçekte faşist hareketi, faşistleri güçlendirme ve yüreklendirme adımı olarak karşılanmalıdır.

Geçmiş ve Bugün

Türkiye'nin yakın tarihine baktığımızda iktidarın bu icraatlarının benzerlerini buluyoruz. İcraatlar, genç kuşakların adını bile anımsamakta zorlandığı ANAP ve onun başındaki Özal'a; 1980'lerin sonu ile 1990'ların başına ait. Yani ANAP-Özal iktidarının en güçlü olduğu, daha doğru bir ifadeyle, öyle görüldüğü yıllar. Bu yıllarda, hem aydın hem demokrat geçinen ahmakların desteğini arkasına alan pek "demokrat" Özal, teknelci basının sınırsız desteği ile toplumda "reform" havası, "değişim rüzgârları" estiriyordu.

Söz konusu yıllar, aynı zamanda, derin bir ekonomik bunalımın ve ona eşlik eden politik bunalımın ufukta görünmeye başladığı, ilk belirtilerin "İşçi Baharı" denilen yüzbinlerce işçinin katılımıyla gerçekleşen kitlesel eylemlerle ortaya çıktığı yıllardı. Kısacası, 12 Eylül faşizminin ardından devrimci durumun mayalandığı yıllardı.

Yıllar sonra, 1996'da, "Susurluk Süreci"nde ortaya çıkıyor ki, o pek "demokrat" Özal, reformlardan, değişimden, "devrim gibi" kararlardan söz ederken, daha da ilerisi, Kürdistan için "federasyon da konuşulabilir" derken alttan alta Abdullah Çatlı gibi katilleri yurt dışından getiriyor, ona ilişkiler ağı kurdurtuyor, katiller sürüsünü toplamasını sağlıyordu.

Sözün kısası, teknelci sermaye sınıfı, emperyalist devletlerin de desteği ile ufukta gözükken devrimci duruma karşı önlemlerini almaya başlıyor, iç savaş hazırlıklarına girişiyordu. Bu hazırlıkların ilk adımı, 70'li yılların faşist katillerini yurt dışından getirmek, paramiliter faşist

örgütlenmeler yaratmaktı.

Sonrası biliniyor. Faşist Mehmet Ağar'ın "bin operasyon yaptık" sözüyle özetlenen kanlı bir iç savaş süreci, gözaltında binlerce kayıp, binlerce "açık infaz" on binlerce insanın zindanlara atılması, olağanlaşmış sistematik işkence politikası gelişen devrimi bastırmanın başlıca araçları olarak kullanıldı.

Bir ara sonuç: Özal'dan, Erdoğan'dan "demokrat" imal eden küçük burjuva aydın önemli ölçüde kırılma uğramış, "aydın" özelliklerini yitirmiş, ahmaklaşmış bireydir artık. Burjuva aydına gelince, onun nesli tükeneli on yıllar oluyor zaten.

Reformların

Aldatma Aracına Dönüşmesi

Tek başına ele alındıklarında egemen sınıfın kitleleri aldatmada kullanamayacağı bir tek demokratik talebin olmadığı gerçeği yüzyıldan fazla zaman öncesinde kanıtlanmıştı. Ama elbette sınıf savaşında, politik yaşamda ders almak ve buna uygun davranmak için bir şeyin kanıtlanmış olması yetmiyor. Ders almak ve bu derslere uygun hareket etmek, politik bir yol izlemek için bilimsel bir bakış açısı, emekçi sınıflara özgü sağlam bir karakter, burjuva sınıfla uzlaşmaz bir politik çizgiye sahip olmalı. Bunlar olmayınca egemen sınıfın oyununa tekrar tekrar gelmek, aynı ya da benzer hatalara tekrar tekrar düşmek kaçınılmaz oluyor.

Sıkıyönetim Mahkemelerini ele alalım. Sosyal reformist ve oportünist hareketler bu mahkemelerin kaldırılması talebini uzun yıllar boyu kitlelerin önüne koydular. Mücadele belli bir düzeye geldiğinde sermaye sınıfı, "devrim gibi" kararlar propagandası eşliğinde bu mahkemeleri kaldırdı. Ancak sermaye sınıfı bunları kaldırırken yerine Sıkıyönetim Mahkemelerini mumla aratacak "DGM"leri, Devlet Güvenlik Mahkemelerini kurdu.

DGM'lerin gerçek işlev ve içeriklerinin ortaya çıkması için çok zaman geçme-

TİK İKTİDARIN FETHİ

si gerekmedi. DGM'ler kısa zamanda karışı devrim mahkemeleri olarak kurulduklarını, kuruluş amaçlarının devrimci güçleri ve Kürt halkını zindana tıkmak olduğunu gösterdiler. Sosyal reformistlerle oportünistler bu sefer Sıkıyönetim Mahkemeleri için yaptıklarını DGM'ler için yaptılar. Onların kaldırılması talebini emekçi sınıfların ve Kürt halkının önüne koydular. Süreç, başka biçimlerde ve başka koşullarda tekrarlandı. Hükümet "demokratikleşme" diyerek DGM'leri kaldırdı; yerine onlardan yüz kat beter, burjuva hukuk normlarını bile hiçe sayan, engizisyon mahkemeleri gibi çalışan ÖYM'leri, Özel Yetkili Mahkemeleri getirdi.

ÖYM'ler nedir sorusuna verilebilecek en kısa yanıt, onların bir iç savaş mahkemeleri olduklarıdır. "Gizli Tanık"a dayanarak tutuklama ve mahkûmiyet veren, savcı ya da hâkimlerin suç şüphesinin yılları bulan mahkûmiyet için yeterli bulunduğu, Savcı ve hâkimlerin "özel" yetkilerle donatıldığı bu mahkemeler ancak devletin kuruluş yıllarındaki "İstiklal Mahkemeleri"ne benzetilebilir.

DGM'lerin kaldırılması için yıllar süren bir mücadele veren emekçi sınıflar ve Kürt halkı "demokratikleşme" adına bir kez daha egemen sınıf tarafından aldatılmışlardı. Verdikleri mücadelenin karşılığı kendilerine engizisyon mahkemeleri gibi çalışan ve tamamen siyasal iktidarın direktiflerine göre hareket eden ÖYM'ler olarak geri döndü.

Bütün bu somut olgular ve en başta işaret ettiğimiz "Yargı Paketi" reformu, tek başına ele alındıklarında egemen sınıfın emekçi sınıfları aldatmakta kullanamayacağı hiçbir "demokratik" istemin olmadığını somut, tartışma götürmez örnekleridir.

Atı Arabanın Önüne Koşmak

Bu durumun kaynağı ekonomik ve politik iktidarın özelliğidir. Politik iktidar sermaye sınıfının elinde olduğu sürece reformların tek başına alınmaları durumun-

da onların bir aldatma aracına dönüştürülmesinin önüne geçilemez. Buradan çıkarılacak sonuç, emekçi sınıfların önüne birinci ve güncel hedef olarak politik iktidarın fethinin konulması gerektiğidir.

Tam da bu nedenle, tek tek "demokratik" haklar için mücadeleyi önerenler ya da başa alanlar esasında arabayı atın önüne koşmuş oluyorlar. Yapılması gereken tam tersidir; atı arabanın önüne koşmak yani politik iktidarın fethini başlıca amaç olarak öne sürmek, devrim hedefini birincil politik amaç olarak emekçi sınıfların ve Kürt halkının önüne koymaktır.

Bu söylediklerimiz "reformlar"ı önemsemediğimiz anlamına mı gelir? Elbette değil. Ancak işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflarla birlikte Kürt halkı devrim için, politik iktidarın fethi için mücadele ettiklerinde egemen sınıf, iktidarını korumak için reformlara başvurabilir ve o zaman da biz bu reformları büyük alacağımızın ilk taksiti olarak seve seve cebimize indireceğiz.

Egemen sınıf ya da onun politik zor aygıtı olarak devlet ne zaman reformlardan söz etme ihtiyacı duyar? Kendi iktidarını tehlikede gördüğü zaman. Her zaman siyasi gericiilik peşinde koşan tekelci sermaye sınıfı böyle bir durumla karşılaşmadığı ya da tehlike kokusunu almadığı sürece reformlardan, siyasi demokrasiden tek kelimeyle olsun söz etmez, bunun lafını dahi duymak istemez. Demek ki, faşistleri salıvermeyi başlıca görevlerinden biri sayan bu iktidar bu gün reformlardan söz etme ihtiyacı duyuyorsa bu onun kendini pek de güvende hissetmediğinin işareti olarak anlaşılmalı.

Sermaye Sınıfı Egemen Değil

İktidarın kendini çok güçlü gösterdiği, Erdoğan'ın "dünya lideri" ilan edildiği bir sırada sermaye sınıfının topluma egemen olmadığını ileri sürmek birilerine pek inandırıcı gelmeyebilir. Düşünceleri burjuva propagandanın baskısı altında olanların böyle düşünmesini normal karşılamak la-

zım. Ama bilimsel düşünenler kendi hakkında söylediklerine değil, somut olgulara bakarlar ve değerlendirmelerini bu olguların tahliline dayandırır.

Somut olgulara baktığımızda ne görüyoruz, başlıklar halinde sıralayalım;

Birincisi, mevcut iktidarın, dolayısıyla Türkiye'nin Suriye politikası iflas etmiş, Türkiye bu süreçten büyük yara almıştır. Kendi savaş uçağının Suriye tarafından düşürülmesine hiçbir karşılık verememesi, emperyalist basının deyimiyile çok gurleyip hiç yağmaması, Türkiye'nin gücünün sınırlarını da ortaya çıkarmıştır. Suriye politikası Türkiye'yi bölgenin en yalnız devletine dönüştürmüştür. Öyle ki Rusya'nın izolasyonundan söz eden Türk Dışişleri Bakanı burjuva yazarların dahi espri konusu olmaya başlamıştır.

İkincisi, aynı konuda en güvendiği müttefiki ABD ve diğer emperyalistler tarafından yalnız bırakılmaya başlanmıştır.

Üçüncüsü, Kürt halkının özgürlük hakkı savaşını önlemek bir yana, gelişmesini dahi durduramamıştır. Kürt halkının savaşı her şeye rağmen genişleyerek, yayılarak, büyüyerek devam ediyor.

Dördüncüsü, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi sınıfların ve devrimci güçlerin mücadelesini hiçbir biçimde bastıramıyor.

Beşincisi, sermaye sınıfı kendi içinde tam bir uzlaşma sağlayabilmiş değil. Egemen sınıf içinde ve onun dayandığı gerici-faşist güçler arasında şiddetli çatışmalara daha sık rastlamaya başladık.

Ve sonuncusu, iktidar, emekçi sınıfları ve Kürt halkını ancak onlara karşı savaşarak egemenliği altında tutuyor. Bu, sermaye sınıfı egemenliğinin sarsılmakta olduğunun en açık ifadesidir.

Bu koşullarda emekçi sınıfların ve Kürt halkının önüne devrim ve iktidar dışında başka bir hedef koymak devrime yapılacak en büyük ihanet olacak. □

HAK VE ÖZGÜRLÜKLERİMİZİ KORUMAYA KARARLIYIZ!

DİSK, 13 Temmuz günü, Kıdem tazminatlarının kaldırılması üzerine bir basın toplantısı yaptı. Konuşmayı yapan Genel Başkan Erol Ekici, “Türkiye’de, işçi sınıfının mücadelesi sonucunda ete kemiğe bürünmüş Kıdem Tazminatının mevcut uygulaması konusunda çalışanların ‘köklü’ sorunları yok. Sorunu olanlar, işçinin, emekçinin yıllarca birikmiş alınterinin karşılığı olan tazminatın da kasalarında kalmasını isteyen parabolculardır” diyerek başladığı konuşmasında, Kıdem tazminatının fona devri yoluyla, ücretlerin ileride ödenmek üzere ayrılmış bir parçasına el konulduğunu söyledi.

Erol Ekici, bu yeni düzenleme ile patronların kıdem tazminatı ödemediği işçiyi işten çıkartabileceğini; işten atılma, kadınlar için evlenme, gençler için askerlik hizmeti, emeklilik, kötü muamele nedeniyle istifa hali gibi pek çok durum için kullanılan bu hakkın büyük oranda budandığını dile getirdi ve kayıtdışı çalıştırmalar durumunda ya da işe kıdem tazminatı ödememek için girip çıkış yaptırıldığında, bu durumu ispat ettiğimiz koşullarda, dava yolu ile kıdem tazminatını alma şansın ortadan kalktığını anlattı.

DİSK’in buna karşı olduğunu da ifade eden Ekici kendi taleplerini şöyle duyurdu: “Buna karşın taleplerimiz kıdem tazminatında Türkiye modelinin güçlendirilmesidir. Bu doğrultuda; işçinin rızası ile ayrılması halinde ya da 1 yılı doldurmasa bile ücretinin ödenmeyen kısmını yani kıdem tazminatını almasını, Ücret Garanti Fonunun kapsamının genişletilerek işverenin ödeme gücüne düşmesi durumunda ödenmemiş ücret yanında ödenmemiş kıdem tazminatının da kapsama alınmasını, böylelikle bu hakkın çeşitli nedenlerle kullanılmamasının önüne geçilmesini, Hak gasplarına neden olan kıdem tazminatı üst sınırının kaldırılmasını, İşsizlik fonunun amacı doğrultusunda tüm işsizler için kullanılmasını talep ediyoruz.”

“Yüzlerce yıllık mücadeleyle elde edilmiş ve uğruna büyük bedeller ödenmiş olan hak ve özgürlüklerimizi korumaya kararlıyız” diyen Erol Ekici açıklamasını:

“‘Ucuz’ istihdamı hedefleyen ‘Ulusal İstihdam Stratejisi’ne, işçiyi köleleştiren ‘Özel İstihdam Büroları’na, kıdem tazminatının gaspedilmesine, Toplu İş İlişkileri Yasa Tasarısı’na, sendikal grev yasalarına, esnek çalıştırmaya, taşeronlaştırmaya ve güvencesizliğe, sendikal hak ve özgürlüklerin kısıtlanmasına, işçilerin iş cinayetlerine kurban edilmesine karşı ‘Zalimin Zulmüne Karşı Direneceğiz’ adıyla başlattığımız eylem ve etkinliklerimiz devam ediyor.

İşçi sınıfının ve çalışan milyonlarca emekçinin temel haklarına yönelik saldırılara gerekli yanıtı vermekten kaçınmayacak, örgütlü bulunduğumuz işyerlerinde en etkin şekilde üretimden gelen gücümüzü kullanacak ve 15-16 Haziran direniş ruhuyla sokaklardaki yerimizi alacağız” diyerek bitirdi. □

ÇAPA TAŞERON SAĞLIK İŞÇİLERİ SENDİKALI OLDU

Taşeron İşçileri Derneği işten çıkarmalara ve taşeron sisteme karşı Çapa Tıp Fakültesi önünde kurdukları çadırda eylemlerinin 144. gününde Dev Sağlık İş’e üye oldular.

İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi Çapa Taşeron Sağlık İşçileri hastane bahçesindeki eylemlerini, Cerrahpaşa ve Haseki hastanesindeki taşeron işçilerle birleştirerek DİSK’e bağlı Dev Sağlık-İş çatısı altında sürdürme kararı aldı. Taşeron işçiler bugün hastane bahçesinde yaptıkları yürüyüş ve

basın açıklamasıyla kitlesel bir şekilde sendikaya üye oldular.

13 Temmuz günü Çapa Tıp Fakültesi önünde kurdukları çadırda toplanan taşeron hastane işçileri hastane etrafında yürüyüş düzenlediler. Yürüyüşte “Ücret ve Yol Parası Kesintisini İçeren Yeni İş Sözleşmesini İmzalamıyoruz” pankartını açarak, “Biz Haklıyız Biz Kazanacağız,” Direne Direne Kazanacağız” sloganları atıldılar.

Monoblok önüne gelen işçileri burada karşılayan Dev Sağlık İş’li sendikacılar işçileri alkışlarla karşıladılar. İşçiler adına kısa açıklama yapan bir sağlık işçisi “5 aydır sürdürdüğümüz bu mücadeleyi bir konfederasyona bağlı Dev Sağlık İş’le sürdüreceğiz” dedi.

TTB adına açıklama yapan Prof. Dr. Taner Gören; Hastanelerin birer birer taşeron sistemine geçirildiğini belirtti. Gören “Taşeron işçilerin bu mücadelelerinde biz TTB olarak her zaman arkalarında olacağız... Bu mücadelenin en önemli hususlarından biri örgütlenmektir. Hepimizin bu mücadelenin içinde olması gerekiyor. Çünkü koşullar bizi buna itiyor. Biz her zaman emeğin yanında olacağız” dedi.

Dev Sağlık İş başkanı Arzu Çerkezoğlu da “Sendikalı olmak noter kağıdını imzalamak değildir. Sendikalı olmak demek; kendi çalışma yaşamımızı, kendi hayatımıza, kendimizin söz sahibi olacağını belirlemektir” dedi. Çerkezoğlu; artık bu mücadeleyi hep birlikte büyüteceklerini söylerken bugün işçilerin maaşlarına göz diktiklerini, bu saldırıları daha güçlü örgütlenerek kaldırabileceklerini vurguladı. Taşeron İşçileri Derneğinden bir işçi bu mücadeleyi buraya kadar iş bırakmalarla, yürüyüşlerle, basın açıklamalarıyla 144 gün boyunca getirdiklerinin altını çizerek kurdukları çadırda kenetlendikleri mücadeleyi sürdüreceklerini söyledi.

Konuşmalardan sonra işçiler Dev Sağlık İş önlüklerini giyerek, sendika üyeliği formlarını doldurarak notere sunacaklar. □

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ

BEDAŞ işçileri, Hey Tekstil, THY, BEDAŞ işçileri için Galatasaray Lisesi önünden BEDAŞ Genel Müdürlük binası önüne kadar yürüyüş gerçekleştirdiler.

İşten çıkarılan enerji işçilerine destek olan diğer eylemdeki işçiler “Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor” sloganıyla yürüyüşü gerçekleştirdiler.

Nakliyat İş üyesi işçiler, Tümtis üyesi işçiler, KESK İstanbul Şubeler Platformu, İstanbul Tabip Odası, TMMOB, DİSK, Mücadele Birliği ve Devrimci Öğrenci Birliği eyleme destek verdi.

6 Temmuz günü saat 15.00’te Galatasaray Lisesi önünde toplanan işçiler “Direnen İşçiler Onurumuzdur” pankartı açtılar. BEDAŞ işçileri “BEDAŞ’tan Atılan İşçiler Geri Alınsın”, hemen arkasında Hey Tekstil işçileri “Yaşasın Sınıf Dayanışması” pankartı ile yürüdüler. Türk Hava Yolları emekçileri, onların arkasında Mücadele Birliği, “BEDAŞ İşçisi Yalnız Değildir”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması”, “Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor”, “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği”, “BEDAŞ Şaşırma Sabrımızı Taşırma”, “Yaşasın İşçilerin Birliği” sloganlarıyla yürüyüş gerçekleştirdiler.

Mücadele Birliği Platformu’nun da destek verdiği eylemde “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak”, “BEDAŞ İşçisi Yalnız Değildir”, “THY İşçisi Yalnız Değildir”, “Hey Tekstil İşçisi Yalnız Değildir”, “İşçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın” sloganları atıldılar.

Taksim Meydanı’nda basına açıklama yapan BEDAŞ işçilerinden Hacı Ömer Yazıcı ülkeyi yönetenlerin sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda emekçilerin kazanılmış haklarını ortadan kaldırmak için adımlar attığını diğer yandan baskı ve zor politikalarıyla iktidarlarını sürdürdüklerini söyledi. Yazıcı; en son Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu’na yapılan operasyonda tutuklanan sendikacılara değinerek, en çok Türkiye’de muhalif politikacının, gazetecinin, sanatçının tutuklu olduğunu, belirtti. Yazıcı; “her ‘özgürlük’ dediklerinde özgürlükleri boğmak için bir adım atılıyor; her ‘adalet’ dediklerinde halkın boğazını sıkıyorlar; her ‘demokrasi’ dediklerinde diktatörlüğüne bir perçin daha atıyor; her ‘refah’ dediklerinde yeni bir soygun ve talan dalgasını yükseltiyorlar” dedi.

Hacı Ömer Yazıcı basın açıklamasında konuşmasını şöyle sürdürdü; “Bu süreçte grev hakları gasp edilen ve direndikleri için işten atılan, direnişlerini sürdüren 305 THY çalışanı HAVA- İŞ üyeleri, sendikalı oldukları ve haklarını talep ettikleri için işten çıkarılan ve direnişte olan 120 Enerji- Sen BEDAŞ işçileri, maaşlarını alamadıkları için direnen ve işten çıkartılan Nakliyat İş Borusan işçileri, maaşlarını alamadıkları için direnen ve işten çıkartılan HEY Tekstil işçileri, kadro hakları verilsin diye mücadele eden ve işten çıkartılan ve direnişlerini sürdüren ÇAPA sağlık işçileri ile emek mücadelesinde bizde varız diyenler olarak bugün birlikteyiz” dedi.

Taksim Meydanı’nda yapılan açıklamadan sonra cadde trafiğe kapatılarak Elmadag’a, oradan da BEDAŞ binasına yürüyüş gerçekleştirildi.

Destek veren kurumların işçilere yaptığı dayanışma konuşmalarından sonra BEDAŞ patronu ile görüşme için Enerji Sen Başkanı Kamil Kartal DİSK yönetiminden Ali Küçükosmanoğlu ile birlikte bir grup sendikacı işçilerin geri alınması, hakların kazanılması konusunda görüşmek için toplantıya gittiler.□

HEY TEKSTİL İŞÇİLERİ EYLEMDE

HEY Tekstil işçileri 5 Temmuz günü Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB) ve İstanbul Sanayi Odası (İSO) önünde protesto eylemleri gerçekleştirdi.

145. gündür Hey Tekstil fabrikası önünde çadırda eylem halinde olan işçiler fabrika patronu Aynur Bektaş’ın üyesi olduğu TOBB ve İSO binaları önünde “Aynur Bektaş’tan Hesap Soracağız” sloganları atıldı.

Bir çok ilde tekstil fabrikaları olan Aynur Bektaş’ın fabrikaların iflasa girmesi ile iş makinelerini fabrikadan kaçırdığı, bazı tekstil fabrikalarıyla anlaşarak üretimi sürdürdüğü söyleniyor. Fabrikaların iflasa girmesiyle işçilerin kıdem ve ihbar tazminat hakları ve ödenemeyen aylık maaşlarını vermeden ortan kaybolduğunu söyleyen işçiler 145 gündür eylem yaparak haklarını istiyorlar.

Levent Gültepe Mahallesinde bulunan TOBB binası önünde “Aynur Bektaş’tan Hesap Sorulsun”, “Gece Gündüz Çalıştık Sokaklara Atıldık” sloganlarını attılar. Hey Tekstil işçileri Aynur Bektaş TOBB Kadın Komisyonu başkanı olduğu için TOBB başkanıyla görüşme talep ettiler. TOBB’tan yönetimden kimse olmadığı bilgisi gelince, işçiler “biz üç dört gün içerisinde burayı ziyaret edeceğiz” denildi.

Taksim Tepebaşı’nda bulunan İstanbul Sanayiciler Odasına gelen işçiler burada da sloganlar atarak Aynur Bektaş’ı protesto ettiler. “İSO Aynur Bektaş’ı Korumaya”, “Direne Direne Kazanacağız” sloganları atıldı. İSO yetkileri ile görüşen işçiler, İSO ancak Aynur Bektaş’ın üyelikliğini düşürebileceğini, ama mahkeme kararının sonuçlanmasını beklemek gerektiği bilgisini aldılar.

Hey Tekstil işçileri eylemlerini sloganlarla bitirerek, fabrika önüne geçtiler.□

ESENYURT DAVASI GÖRÜLDÜ

Esenyurt'ta 11 Mart 2012 tarihinde Marmara Park AVM inşaatı şantiyesinde çadırdan çıkan yangın sonucu Bayram Egepehlivan (48), Çetin Coşgun (42), Seyfittin Topal (38), Abdurrahman Demir (42), Sevdin Özen (28), İsa Topal (22), Ahmet Yağal (30), Barış Kıyak (30), Hakim Alican (46), Fatih Acun (23) ve Ahmet Keskin (47) yanarak yaşamlarını yitirmişti.

Açılan davaya ilişkin ilk duruşma 14 Temmuz'da Bakırköy 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Mahkeme öncesi İş Cinayetlerinde Hayatlarını Kaybedenleri Yakınları ve Esenyurt'ta Hayatını Kaybedenlerin Adalet Arayan Aileleri birlikte bir basın açıklaması yaptılar. "Esenyurt'u Unutmadık Unutturmayacağız" yazılı pankart açılan eylemde basın açıklamasını Arka Sıradakiler dizisinin çekimleri sırasında yaşamını yitiren Selin Erdem'in ablası Sema Erdem okudu. İş cinayetlerinde yaşamını yitirenlerin aileleri olarak Esenyurt'ta yaşamını yitiren ailelerle dayanışmak için burada olduklarını, Davutpaşa'da, Ostim'de, BEDAŞ'ta, Sultanbeyli'de, Van Bayram Otel'de, Arka Sıradakiler dizi setinde, Tuzla tersanelerinde, ev temizliğinde hayatlarını yitirenlerin aileleri olarak bunların iş cinayetleri olduğunu ısrarla dile getirdiklerini belirten Erdem, her Pazar günü Galatasaray Meydanı'nda Vicdan ve Adalet Nöbeti eylemiyle seslerini duyurmaya çalıştıklarını vurguladı.

Davalarda, bilirkişi raporlarında, iş müfettişleri raporlarında da belirtildiği gibi denetim eksikliği, ihmal, kar hırsı ve işçinin hayatına kıymet vermemekten dolayı işçilerin hayatlarını kaybettiklerini açık olduğunu ifade eden Erdem, Cumhuriyet Savcılığı tarafından düzenlenen iddianamede 13 kişinin yargılanmakta olduğu Marmara Park şirketinden, Kayı İnşaata, Kaldem İnşaat'tan Maritek'e ve diğer sorumlulara kadar yargılamanın adil ve etkin sürdürülmesi için çaba göstereceklerini ifade etti.

Kaybettikleri canları geri getiremeyeceklerini bildiklerini, gidenlere boyun borcu, geride kalan işçilere karşı da yükümlüklerini gördüklerini ve bu mücadeleyi sürdüreceklerini ifade e-

den Erdem, iş cinayetlerinde hayatlarını kaybeden işçilerin aileleri, destek veren dostları, avukatlarıyla birlikte Esenyurt'u unuttuklarını ve unutturmayacaklarını belirtirken "İş kazası değil, cinayet diyoruz. Bütün sorumluların yargılanmasını istiyoruz" diyerek sözlerini tamamladı.

Basın açıklamasının ardından duruşma salonuna girildi.

Duruşmaya yangında yaşamını yitiren aileleri, sorumluların bulunması ve cezalandırılması için şikayetçi olurken, 11 avukat müşteki olarak katıldı. Ayrıca ÇHD İstanbul Şubesi avukatları ve İşçi Ölümüne Son Platformu davaya müdahil olmak istediklerini belirttiler.

11 İşçinin ölümünden sorumlu bulunanlar arasında ana şirketten kimsenin sorumlu tutulmaması, ayrıca Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bölge Müdürlüğü, Belediye gibi inşaat alanı ve çalışanların güvenliğine ilişkin denetimden sorumlu hiçbir devlet kurumu ve yetkilinin de sanık olarak yer almaması dikkat çekti.

Sanıkların ifadelerinin alınmasının ardından yangında yaşamını yitiren işçilerin ailelerinin daha önce alınmış ifadeleri üzerinden müşteki olarak katılıp katılmayacakları soruldu.

Müştekilerin ifadelerinin alınması sırasında, yangında yaşamını yitiren ailelere Kayı İnşaat tarafından 200 bin TL "yardım parası" denilerek ödeme yapıldığı, daha sonra ise bazı ailelerin aranarak mahkemeye gitmemeleri için imza alındığı öğrenildi.

Hayatlarını kaybeden işçilerin ailelerinin ifadelerinin alınmasının ardından ailelerin avukatları inşaatın asıl sahibi firma olan Marmara Park A.Ş.'nin altında 13 tane taşeron firma bulunduğunu dolayısıyla da olayın çözümlenmesinde sorumlular konusunda tam bir karmaşa yaşandığını, inşaat alanında gerçekleşen iş kazasında Marmara Park A.Ş.'nin işin asıl sahibi olması nedeniyle başta olmak üzere tüm şirketlerin sorumluluklarının bulunduğu dikkat çekildi.

Yine ailelerin avukatlarından Av. Fatma Hapikoğlu, denetimde sorumluluğunu yerine getirmeyenlerin arasında, Belediye, Çalışma Bölge Müdürlüğü Müfettişleri'nin de bulunduğu dikkat çekerek, bu mercilerde sorumlu olanların re'sen tespit edilerek soruşturmaya dahil edilmelerini talep etti.

Av. Mehmet Ali Ada hazırlık soruşturmasının tam yapılmadığını vurgulayarak Marmara Park, Kayı İnşaat, Kaldem İnşaat, Desat, Mirateks, Tapas Sanat Yapı Denetim ve İnşaat ve Marmara Park A.Ş. ve onun altındaki taşeron firmaların tümünün tespit edilerek bunların Ticaret Sicil Memurluğundan araştırılarak sorumlularının bulunmasını ve yargılanmasını, yine Marmara Park A.Ş. Genel Müdürü'nün tutuklanmasını talep etti.

Mahkeme heyeti, Marmara Park Genel Müdürü Hohlman'ın tutuklanması talebini reddederken avukatlar ve ailelerin diğer taleplerini kabul etti. Duruşma 14 Eylül 2012 tarihine ertelendi. □

MÜCADELEMİZ SÜRECEK

BEDAŞ işçileri, sayaç okuma endeksörünü teslim etmek için BEDAŞ binasına girmek istediler; polis işçilere engel oldu, güvenlik gaz sıktı.

Bedaş işçileri düzenledikleri yürüyüşte “BEDAŞ’ta İşten Atılan İşçiler Geri Alınsın” pankartı açtılar. Galatasaray Lisesinden başlayan yürüyüş Galatasaray Lisesi önünden BEDAŞ Genel Müdürlük binası önüne kadar sürdü.

Sık sık “BEDAŞ İşçisi Yalnız Değildir”, “BEDAŞ Şaşırma Sabrımızı Taşırma”, “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği”, “Yaşasın İşçilerin Birliği”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak”, “Yaşasın Köprü Eylemimiz” sloganları atan işçiler, yürüyüş sonunda ellerinde kalan sayaç okuma endeksörlerini teslim etmek için binaya girmek istediler. Polis endeksörlerin teslim edilmesine izin vermedi.

BEDAŞ kapısı önüne barikat kurdu. İşçiler duvardan atlayarak binaya girmeye çalıştılar. Slogan atan işçilere güvenlik ve çevik kuvvet saldırdı, güvenlik görevlileri işçilere gaz sıktı. Polis duvardan atlamak isteyen işçilere sert şekilde saldırdı ve Enerji Sen

başkanı Kamil Kartal’ı duvardan düşürmeye çalıştı.

Saldırı üzerine işçiler yolu trafiğe kapattı. Ara ara süren gerginlikten sonra işçiler çadırlarına doğru geçtiler. Enerji Sen başkanı Kamil Kartal işçiler adına yaptığı açıklamada, BEDAŞ yönetimiyle toplantıda sayaç okuma endeksörlerinin geri teslimi için anlaşmalarını ve geriye almak istemedikleri işçileri de geri alacakları sözlerini verdiklerini, ama BEDAŞ’ın oyunlar yaptığını söyleyerek işçiyi mücadeleden bıktırmak istediklerini belirtti. Kartal zaferi kazanana, işçilerin tümü geri alınana kadar bu mücadeleyi sürdüreceklerinin altını çizdi.

BEDAŞ binasında yetkilerle görüşmek için içeriye bir kaç işçiyle giren Kartal; “içeriye girdik yetkili kimseyi

bulamadık, görüştüğümüz herkes, endeksörleri bir başkasına teslim etmemizi istiyor. Biz de ne endeksörleri ne de senetleri geri vereceğiz” dedi. Açıklamadan sonra işçiler türkülerle halaya durdular. □

MALTEPE İŞÇİLERİ İŞE İADE DAVASINI KAZANDI

Maltepe Belediyesi’nde taşeron işçi olarak çalışırken sendikal faaliyet yürütmeleri nedeniyle işten atılan ve 104 gün boyunca eylem yapan 7 işçi Kartal 4. İş Mahkemesi’nde açtıkları işe iade davasını kazandı. Mahkeme sendikal faaliyetlerinden dolayı işten çıkarılan taşeron işçilerin Belediye’nin asli işçileri olduğu ve kadrolu işçi olarak işe alınmaları yönünde karar verdi.

CHP’li Maltepe Belediyesi’nde taşeron işçi olarak işten atılan ve Maltepe Belediyesi önünde işe geri alınmaları ve taşeron çalışma sisteminin kaldırılması için verdikleri 104 günlük eylem boyunca defalarca polis ve zabıta saldırısına uğrayan Maltepe Belediye Başkanı’nın “Bunlar benim elemanım değil” dediği işçiler hukuki mücadeleyi kazandı. 11 Temmuz’da görülen davada Kartal Cevizli’deki İş Mahkemesi işçilerin sendikal nedenlerle işten atıldığı yönünde görüş bildirerek Maltepe Belediyesi’nin haksız bir şekilde işi feshettiğine hükmetti. Mahkeme Maltepe Belediyesi’nin 12 maaş tutarında sendikal tazminat ödenmesi, ayrıca boşta geçen 4 aylık süre için de maaş ödenmesini karara bağlarken, belediyenin işçilere işbaşı yaptırmaması durumunda ise toplam 16 aylık ücret ödemesine hükmetti. □

BORUSAN LOJİSTİK İŞÇİLERİ KAZANDI

Sendikaya üye oldukları için “performans düşüklüğü” gerekçe gösterilerek işten atılan Borusan Lojistik işçileri, 25 Mayıs’tan bu yana eylemde idi. Borusan işçilerinin bu mücadelesi, anlaşma ile sonuçlandı.

Bir açıklama yaparak anlaşmayı duyuran Nakliyat İş Sendikası, yaptıkları görüşmeler sonucunda varılan anlaşmayı da şöyle açıkladı:

“1- Borusan Lojistik’de sendikal örgütlenmeye saygı gösterilecek. Sendika üyelerine baskı yapılmayacak.

2- Tazminatsız olarak işten çıkartılan işçilere kıdem ve ihbar tazminatları ödenecek. İşten çıkanların işsizlik sigortasından yararlanacak şekilde çıkışları düzenlenecek.

3- İşbaşı yapmamanın karşılığı olarak tüm işçilere altı ay brüt maaş üzerinden ödeme yapılacak” dedi.

Nakliyat İş Sendikası “Görüşmelerde geline aşama direnişçi işçilerle değerlendirilmiş ve oy birliği ile kabul edilmiştir. Anlaşma gereği işçilere yapılması gereken tüm ödemeler bir defada ödenmiştir. Sendikamızın Borusan Lojistik’de örgütlenme çalışmaları devam etmektedir.

Borusan Lojistik Direnişçilerinin Mücadelesi zaferle sonuçlanarak işçi sınıfımızın mücadelesinde yerini almıştır. Dağınık ve örgütsüz binlerce işçinin çalıştığı Lojistik Sektöründe örgütlenmenin önünü açan bir direniş-mücadele olmuştur. Aynı zamanda farklı alanlar direniş alanına dönüştürülerek Borusan Kültür Sanat Merkezi’nin işgali ile mücadele taçlanarak örnek bir direniş olmuştur” dedi. □

GELECEĞİMİZİN KARARTILMASINA İZİN VERMEYECEĞİZ!

Geleceğin kamu emekçisi adayları üniversite mezunları Facebook üzerinden örgütledikleri eylemde İstanbul, Ankara ve İzmir’de yürüyüş düzenlediler. Soru kitapçıklarının 25 bin TL’den satılmasını protesto eden gençler 2012 KPSS Sınavının her iki oturumunun da iptalini istedi. Binlerce üniversite mezunu genç 2010’dan beri süreli yaşanan

kopya-şifre-sınav skandalıyla geleceklerinin karartıldığını belirterek “Güvenceli İş, İnsanca Yaşam” taleplerini dile getirdi.

2012 KPSS Sınavı’nın yapıldığı sırada henüz sınav bitmeden soru kitapçığının Diyarbakır’da 25 bin liradan satıldığı Haber Ajanslarına Düşmüştü. Geleceğin Kamu Emekçisi Adayı Binlerce Üniversite Mezunu Genç “KPSS İptal Edilsin, Dava Açıyorum” diyerek eylem yaptı.

15 Temmuz günü İstanbul Taksim Galatasaray Meydanı’nda “KPSS İptal Edilsin Grubu” olarak saat 14.00’de bir araya gelen eylemciler, “KPSS 2012 İptal Edilsin Sorumlular Hesap Versin”, “Oğlum (Ali Demir) Bak Git”, “ÖSYM’de ‘SIZINTI’ Var”, “ÖSYM Bizi Güvenirliği Kalmayan Sınavlarla Ölçme-Değerlendirme -AYÖP- KPSS İptal Edilsin Grubu” pankartları açarak sloganlarla Taksim Meydanı’na yürüdü. Basın açıklamasını öğretmen adayları Hatice Şahin yaptı.

7 Temmuz 2012 tarihinde yapılan KPSS’ye giren farklı meslek gruplarından, daha güvenceli bir meslek ve hayat için “kamu personeli” olmak isteyen ve soruların sızdırılması nedeniyle mağdur edilen memur adayları adayları olduklarını belirten Şahin, “2012 KPSS’de yine sorular açık arttırmaya çıkarıldı” dedi. Soruların sızdırılarak para karşılığı satıldığını bunun Dicle Haber Ajansı (DİHA)’nın Beyaz Kalem Yayınevi’nin İnternet Sitesi’nden alarak yayınladığı sorularla sınav sorularının aynı olmasından kolayca anlaşıldığını ifade ederek “Hatta o kadar aynıdır ki, imla hataları bile birebir örtüşmektedir” dedi.

Sınavda sadece soruların değil geleceklerinin de çalındığını ifade eden Şahin farklı illerden yüzlerce kişinin ÖSYM hakkında suç duyurusunda bulunduğunu söyledi.

Birkaç güç içinde 95 bin üyeye ulaştıklarını belirten protestocular, hukuki süreci takip edeceklerini, Ankara ve İzmir’de aynı anda gerçekleştirdikleri eylemlerinin devam edeceğini söyleyerek geleceklerinin karartılmasına izin vermeyeceklerini belirttiler. Eylem sloganlarla sona erdi. □

YETKİLİLER BİZE YENİ ÖLÜMLERLE CEVAP VERİYOR

İş cinayetlerinde yaşamını yitiren işçilerin aileleri 9 haftadır “Vicdan ve Adalet Nöbeti” tutuyorlar. Aileler bu hafta Esenyurt’taki Marmara Park AVM İnşaatı’nda çalışırken kaldıkları çadırda yarıcan veren işçilerin aileleriyle buluştu. Eylemde Esenyurt yangınında yaşamını yitiren Seyfettin Topal, İsa Topal ve Barış Kıyak’ın yakınları, Bayram Otel’de Van depreminde yaşamını yitiren Cem Emir’in kardeşi, Davutpaşa patlamasında yaşamını yitiren Heybettin Güleç’in ağabeyi Hakkı Güleç, Arka Sıradakiler dizisinin setinde yaşamını yitiren Selin Erdem’in ablası Sema Erdem katıldılar. Aileler “Bu nasıl bir iş kazasıdır, hep ölümlerle sonuçlanıyor. Bu kadar insanın ölümü kaza olabilir mi? Bu ölümler kader olabilir mi? Artık yeter bu ölümler dursun.. Başka canlar ölmesin, başka yürekler kan ağlamasın” diyerek bir kez daha vicdanlara seslendi. İş cinayetlerinin son bulması için adalet arayışlarını sürdüreceklerini belirttiler.

Vicdan ve Adalet Nöbeti eyleminde bu hafta “İşçiler Ölüyor Vicdanımız Nöbette!”, “İş Kazası Değil Bu Bir Cinayet! - İş Cinayetlerini Unutmadık, Unutturmayacağız” yazılı pankartlar asıldı. İş cinayetlerinde yaşamını yitirenlerin fotoğraflarının yere serilerek üstlerine karandıklar konurken, Seyfettin Topal’ın ailesi oğullarının nişan resimleriyle gelerek genç yaşta yitirdikleri oğulları için adalet istedi.

Davutpaşa patlamasında yaşamını yitiren Heybettin Güleç’in ağabeyi Hakkı Güleç aileler olarak şu talepleri dile getirdi;

“-28 Nisan tarihinin tüm dünya ülkelerinde olduğu gibi ‘İş Kazalarında hayatını kaybedenler için ANMA/YAS Günü’ ilan edilmesini istiyoruz.

-Davalarda tüm sorumluların yargılanmasına mani olan, idarenin yargılanmaya müsaade etmeyen tutumunu terk etmesini istiyoruz.

-Mecliste bu hafta görüşülerek yasalaşan ve uygulaması ötelenen ‘İş Güvenliği Yasası’nın yeniden görüşülmesini, sendikaların, meslek odalarının ve biz aileler ve avukatlarının önerileri doğrultusunda değiştirilmesini istiyoruz.

-Mevcut yasal mevzuatın etkin uygulanmasının sağlanması için;

İş Müfettişleri sayısının artırılarak, özerkliklerinin güçlendirilmesini istiyoruz.

-İş kazasında hayatını kaybedenlerin ailelerinin, sosyal-ekonomik haklar bakımından ‘şehit ailelerine’ tanınan haklardan yararlandırılmasını istiyoruz.”

Ramazan ayı nedeniyle Vicdan ve Adalet Nöbeti’ne 16 Eylül 2012 tarihine kadar ara verildiği duyurularak eylem bitirildi. □

ÇORUM KATLIAMINI UNUTMA UNUTTURMA

İzmir Alevi Yol Kültür Derneği ve İzmir Çorumlular Federasyonu 1980 yılında Mayıs-Temmuz ayları boyunca gerekçeleşen ve 57 kişinin ölümüyle sonuçlanan Çorum katliamını bir basın açıklamasıyla andılar. Anma 4 Temmuz Çarşamba günü saat 19.00'da Eski Sümerbank önünde gerçekleştirildi.

Anma da "Katiller Yargılanmadan Hesap Sorulmadan Bu Dava Bitmez!/ÇORUM Katliamını Unutmadık Unutturmayacağız" pankartı açıldı ve "Çorum'u Unutma Unutturma", "Dün Maraş'ta Bugün Çorum'da Çözüm Faşizme Karşı Savaşta", "Zorunlu Din Dersi Kaldırılsın", "Eşit Yurttaşlık Hakkı İstiyoruz", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganları atıldı.

Yapılan açıklamada, "12 Eylül öncesi orduya darbe ortamı hazırlamak, emekçilerin sınıfsal mücadelesini bastırmak ve halkların özgürlük yürüyüşünü saptırmak için bir katliama daha imza atmıştır. Kurulduğu günden itibaren kan üzerine yükselen devlet Çorum ve Maraş

katliamlarını sağ-sol olayları olarak göstererek bizleri aldatmaya çalışıyor. Çorum katliamına varan süreç Maraş'ta, Malatya'da, Elazığ'da ve daha birçok şehirde yaşanan olaylardan bağımsız ele alınmaz... Dersim'de, Maraş'ta ve daha birçok yerde halkları katleden zihniyet isim değiştirerek devam ediyor. Bugün Robos-

ki'de Kürt halkına yönelen katliamcı, asimilasyoncu zihniyet Alevileri, işçileri, emekçileri, Ermenileri ve daha birçok kesimi aynı şekilde yok saymaya devam ediyor... Bizler Türkiye'de yaşayan emekçilerin bir parçası olarak buradan diyoruz ki; 'bugün Alevilere yönelik ev işaretlemelemleri sadece Alevilerin sorunu değildir'. Bunlara karşı birlikte mücadele etmek ve insanlık suçu olan katliamların sona ermesi için yaşadığımız ülkeyi ve dünyayı değiştirmek şarttır. Buradan bir kez daha diyoruz ki mezhep çatışmaları yoluyla bu değişimin önüne geçemezsiniz. Bu eylemi örgütleyen kurumlar olarak Çorum katliamı nezdinde tüm katledilenleri anıyor, tüm baskı ve zulüm politikalarına karşı savaşımaya devam edeceğimizi haykırıyoruz..."

denildi.

Açıklamanın ardından eylem sloganlarla sona erdi. Anmaya Mücadele Birliği Platformu, BDSP, Partizan ve Halkevi destek verdi.

Mücadele Birliği/İzmir

CUMARTESİ ANNELERİ'NE İZMİR'DE DESTEK

"Yüzlerce insanımız gözaltında kaybedildi... Kimisi kör gece yarılarında kimselerin olmadığı sokaklarda alındı, kimisi tüm topluma gözdağı verircesine gün ortasında kalabalıklar içerisinde. Karakollar, adliyeler sağır-dilsiz oldular sorulara. Kimisinin ayakkabıları konuldu evlerinin önüne, arkalarında başka hiçbir iz kalmadı. Bazılarının yol kenarında cesetleri bulundu. Asit kuyularında eriyen bedenler; boş arazilerden çıkan kemikler bulundu."

İHD İzmir Şubesi 380. haftasında olan Cumartesi Annelerine destek olmak için 7 Temmuz Cumartesi günü "Kayıplar Belli Failler Nerede" diyerek basın açıklaması yaptı. Saat 12.30'da Eski Sümerbank önünde yapılan eylemde kayıpların fotoğrafları taşınırken, slogan atılmadı.

Bugünkü kayıp öyküsü Tüm Bel-Sen 2 nolu şubesi başkanlığını da yapmış İkrâm Mihyaz'a ait. Mihyaz'ın mücadelesi ve nasıl kaybedildiği anlatıldı. İHD İzmir şubesi adına okunan basın açıklamasında:

"Kaybetmek istedikleri geleceğimizdir... Geride gülen yüzleri kaldı belleklerimizde ve bir de istatistik olsun diye sayılar... Bizler kayıp yakınları ve insan hakları savunucuları yıllardır bu meydanlarda kaybettiklerimizi arıyoruz. Faillere sesleniyoruz. Siz nerede olduklarını biliyorsunuz. Susmayın Konuşun!" denildi.

Eylem, 5 dakikalık oturma eylemi yapılarak sona erdirildi.

Mücadele Birliği/İzmir

“F TİPİ HAPİSHANELER KAPATILSIN”

İnsan Hakları Cezaevi Komisyonu, zindanlara dikkat çekmek için her hafta yaptığı oturma eylemlerinin 26.'sını gerçekleştirdi.

Taksim Tramvay durağında bir araya gelen komisyon “Tecrit Öldürüyor, F Tipi Hapishaneler Kapatılsın” pankartıyla F harfi oluşturarak, bu hafta 1 Mayıs'ta bazı bankaların camlarını kırdıkları iddiasıyla tutuklanan 15 genç için açıklama yaptılar.

Eylemde sık sık, “Tecrit İşkencesine Son”, “İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek”, “F Tipi Hapishaneler Kapatılsın”, “Çıplak Arama İşkencesine Son” sloganları atıldılar.

İHD adına açıklama yapan Gönül Sonbahar, 15 gencin eylemlerinden dolayı değil düşüncelerinden dolayı cezaevinde olduğunu söyledi. Açıklamanın ardından eylem sona erdi.

27. haftada ise “Hapishanelerde A Takımı'nın İşkenceleri devam ediyor...” denildi. 14 Temmuz akşamı Taksim tramvay durağında yapılan eylemde İHD'liler Van F tipi hapishanelerinde insanlık dışı uygulamaların ve işkencenin en ağır biçimiyle sürdüğünü söylediler.

“İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek”, “F Tipi Zindanlar Kapatılsın” sloganları atan İHD Cezaevi Komisyonu adına açıklamayı yapan tiyatro sanatçısı Akasya Asiltürkmen yaptı. Açıklamada zindanlarda yaşanan işkence, taciz, haberlerine örnekler verildi ve Siirt E tipi Kapalı hapishanesinde bulunan siyasi kadın mahpusların görüşürme bahanesiyle koğuşlardan çıkartılarak, sivil polislerle görüştürülerek, ajanlaştırma çalışıldıklarının basına yansığını, Bitlis E tipi Hapishanesinde bulunan 13 siyasi kadın tutuklunun ise, İzmir'in Aliğa ilçesinde bulunan Şakran F tipi Hapishanesine sürgün edildiğini söylediler. Asiltürkmen açıklamada “Yani görüldüğü üzere sadece üç gün içinde üç mahpus yaşamını yitirirken, işkenceler, baskılar da devam etmektedir” dedi. □

“FAİLLER BELLİ, KAYIPLAR NEREDE”

Cumartesi Anneleri Galatasaray Lisesi önünde 380. kez oturma eylemi yaptılar. Kaybedilenlerin fotoğraflarını taşıyan anneler “Failler Belli, Kayıplar Nerede” pankartı açtılar.

Yere açılan pankart önünde oturan Cumartesi Annelerinden Hanife Yıldız oğlu Murat Yıldız'ın kaybedilişini anlattı.

İHD Cezaevi komisyonunun'dan Gönül Sonbahar; okuduğu basın açıklamasında Adalet Bakanı Sadullah Ergin'in, hazırladıkları 3. yargı paketiyle yargı hizmetlerinin daha etkin, süratli ve verimli sürdürülebilmesini, insan hakları alanında standartların yükseltilmesini hedeflediklerini iddia ettiklerini söyledi.

Sonbahar konuşmasının devamında; “Soruyoruz Bakan Ergin'e yargı paketleriniz kayıplar için ne getirdi?”

AIHM kararlarında mahkum olduğunuz kayıp davaları iç hukukta yeniden soruşturulacak mı?

İHD'nin tespit ettiği 253 toplu mezar açılacak mı?

Adlarını Galatasaray'dan açıkladığımız, isimleri soruşturma dosyalarında yer alan failer yargılanacak mı?

Soruşturmaya yer yoktur diye kapatılan kayıp dosyaları yargıya taşınacak mı?

Gözetiminde kaybetme ceza yasasında insanlığa karşı suç olarak tanımlanacak mı?

“Gözetiminde kaybetme suçunda zaman aşımı işlemez” hükmü yasada yer alacak mı?” diye soran Sonbahar; “Taleplerimizin yer almadığı yargı paketlerinizde hangi reformdan bahsediyorsunuz?” dedi.

Cumartesi Anneleri 381 haftalarında ise “İnsanlık Suçu işleyenleri affetmek hukuksuzluktur!” diyerek eylem yaptılar.

Cumartesi Annelerinin gündeminde “yargı reformuyla” 7 TİP'li öğrencinin vahşice öldürüldüğü Bahçelievler katliamında serbest bırakılanlar vardı. Kayıp yakınları, “gazeteciler, milletvekilleri, belediye başkanları, öğrenciler, siyasetçiler, sendikacılar, akademisyenler cezaevlerinde tutuklamaya devam ederken, 7 gencin vahşice öldürüldüğü Bahçelievler katliamının faileri ve siyasi cinayetlerin tetikçileri salıverildi” dediler.

Cumartesi Anneleri adına konuşma yapan Gülsüm Tav, “AKP'nin 10 yıllık hükümet etme pratiği de kaybedenleri, katledenleri koruma zihniyetinin devamı yönünde oldu. Onların katlettikleri kaybettikleri evlatlarımıza dair tek bir soru sorulmadı. Kayıplarımızın sorumluları milletvekili, bakan, Mecliste komisyon başkanı, müsteşar, başbakan danışmanı yapıldı” dedi.

Tav Bahçelievler de katledilen öğrenciler için, “o insanlar, siyasi görüşleri nedeniyle, devlet yapılanması olan kontrgerillanın tetikçileri tarafından katledildiler. Bu katliamlar, Türkiye'nin de taraf olduğu uluslararası insan hakları belgelerine göre insanlığa karşı işlenmiş bir suçlardır” dedi.

Gülsüm Tav; katliamcılarının affedilmesinin Dr. Recai Aydın'ı gözetiminde kaybeden zihniyetin devamı olduğunu vurguladı ve “ama siz de bilin ki katledilen/ kaybeden evlatlarımız yalnız değiller, biz varız” dedi. □

AYAKKABI BENZERLİĞİNE 11 YIL 3 AY HAPİS

Diyarbakır Dicle Üniversitesi Mimarlık ve Mühendislik Fakültesi öğrencisi Barış Kaya "ayakkabı benzerliği"nden 11 yıl 3 ay cezası Yargıtay tarafından onaylandı.

28 Nisan Diyarbakır'da polis kurşunuyla katledilen Aydın Erdem'in anmasına ve KCK tutuklamalarını protesto etmek amacıyla yapılan eylemlere katılan Barış Kaya çıkarıldığı mahkeme tarafından 11 yıl 3 ay ceza aldı. Temyiz sürecinde yargıtay 11 yıl 3 ay olan cezaı onayladı.

8 Temmuz günü Taksim Meydanı'nda Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) tarafından yapılan eylemde "burjuvaziden ve onun adaletinden medet umulmaz" denildi.

Taksim Tramvay durağında bir araya gelen devrimci öğrenciler, "Barış Kaya Yalnız Değildir, Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" pankartıyla Galatasaray lisesine önüne yürüyüş düzenlediler. Yürüyüş esnasında "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Urfa'nın Katili Faşist TC Devleti", "Yaşasın Devrimci Öğrenci Birliği" şeklinde sloganlar atıldılar.

Devrimci Öğrenci Birliği adına Özlem Deli basın açıklamasını yaptı. Açıklamada; cezaevlerinde 700'e yakın üniversite öğrencisi olmak üzere toplamda yaklaşık 2500 tutuklu öğrenci bulunduğunu söyledi. Özlem Deli; Bunlardan birisinin Diyarbakır Dicle Üniversitesi öğrencisi Barış Kaya olduğunu belirtti. Barış Kaya'nın devrimci bir öğrenci ve yiğit bir Kürt genci olduğunu söyleyen Deli, Barış Kaya'nın kendi halkının ve tüm dünya halklarının kurtuluşunun sosyalizmde olduğunu bilen, bunun için mücadele eden bir genç, bir öğrenci olduğunun altını çizdi.

Deli, Barış Kaya'nın tutuklanmasına sebep olan iddiaların ve delilerin komedi filmi'nin senaryosuna benzemekte olduğunu vurguladı. Özlem Deli konuşmasını şöyle sürdürdü; "Peki bu iddialar ve deliller nelerdir? Barış Kaya Diyarbakır'da 2009 yılında polis kurşunuyla katledilen Aydın Erdem'in anmasına ve KCK tutuklamalarını protesto etmek amacıyla yapılan gösterilere katıldığı gerekçesiyle tutuklandı. İddianamenin komedi filmlerine taş çıkaran yeri ise bilirkişi raporuydu. Bilirkişi bu eylemlerde yüzü tamamen kapalı olduğu için teşhis edemedikleri kişinin 'kuvvetle mümkün' Barış Kaya olduğunu raporunda belirtiyor. Buna dayanarak olarak da mont ve ayakkabı benzerliğini gösteriyor" dedi.

Deli; son olarak konuşmasında "Bizler yoldaşımız Barış Kaya'nın zindanlarda bulunan tüm tutsakların yalnız olmadığını güür bir sesle bir kez daha haykırıyoruz. Burjuvazinin adaletini tanımıyoruz!" denildi. Eylem sloganlarla sona erdi. □

ANTEP'TE 6 MAYIS KORKUSU

Antep'te 3 Temmuz günü, Deniz Gezmiş anmasına katıldıkları gerekçesiyle 3 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanların ikisinin TÜMTİS üyesi işçiler olduğu öğrenildi. 4 Temmuz günü öğle saatlerinde savcılığa çıkartılan işçiler serbest bırakıldı.

6 Mayıs'ta Denizlerin 40. ölüm yıl dönümü olduğu için yapılan eyleme Antep savcılığı tarafından soruşturma başlatıldı. Eyleme katılan kişiler "2911 Toplu Gösteri ve Yürüyüşleri" kanununa muhalefet ettikleri ve "örgüt propagandası" yaptıkları gerekçesiyle soruşturma başlatıldı. Bu çerçevede başlatılan gözaltı avında 3 Temmuz Salı günü öğle saatlerinde 3 işçi gözaltına alındı. Alınan işçilerin Mücadele Birliği Dergisi okuru olduğu bildirildi.

Gözaltına alınanlar aynı gün öğle saatlerinde savcılığa çıkartıldılar. Savcılık soruşturmasında susma haklarını kullanan işçiler serbest bırakıldılar.

Antep Mücadele Birliği Platformu tarafından yapılan yazılı açıklamada "İzin verilmemesine rağmen işçilerin, emekçilerin, gençlerin, Denizleri kitlesel ve devrimci bir coşkuyla anmaları sermayeyi o kadar rahatsız etmiş olacak ki sermaye bu gözaltı saldırısına başvuruyor. Sermayenin bu saldırılarını Denizleşen bilincimizle boşa çıkartacağız. Gözaltılar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz" denildi. □

ANTAKYA'DA SİVAS KATLIAMI ETKİNLİKLERLE ANILDI

*Bizi bir araya getiren
Yüzyıllar önce bir dostun eliyle
atılan
Başımıza yağın taşlardan daha ağır
Elimize aldığımız kızıl bir güldü.*

Bu topraklarda emekçi halklar yıllardan beri katliamlara şahit olmuştur. '93 yılında yapılan Sivas katliamı bunlardan biridir. Yıllardan beri devlet emekçi halkları birbirine karşı kışkırtmaya çalışmıştır. Bu, egemen sınıfların devrim tehlikesi karşısında sürekli başvurdukları bir yöntemdir. Adıyaman'da başlayıp Antep ve diğer şehirlere yayılan ev işaretleme devleti ve dinci faşist kesimin nasıl bir hazırlık içerisinde olduklarını gösteriyor. Aynı zamanda devlet yapılan katliamları meşrulaştırmak ve hafızalardan silmek adına çalışmalar yapmaktadır. Sivas davasının düşürülmesi bunun göstergesidir. Bizde böylesi bir süreçte Sivas'ı unutmadığımızı ve unutturmayacağımızı göstermek adına geçen sene Antakya'da gerçekleştirdiğimiz Sivas'ta katledilen 34 aydını anma etkinliğini beldelere taşımak istedik. 1 Temmuz'da Harbiye, 3 Temmuz'da Samandağ Belediyesinde etkinliklerimizi gerçekleştirdik.

Her iki beldede bir ay boyunca bildiri ve kart dağıtımları afiş çalışmaları ile emekçilere etkinliğimizin duyurusunu yapmaya çalıştık. Etkinlik programı içerisinde aylardan beri çalışmasını yaptığımız bir şiir dinletisi yer aldı. Dinleyenleri Pir Sultan'dan Madımak Otelinin dışındaki katliam hazırlıklarına götürdük. Dışarıda kızılca kıyamet kopuyordu/ya düşeceklerdi kurumuş yapraklar gibi/ya da fıskıracıklardı yer altı sularınca.. oradan içeriye otelde katledilenlerin yanına gittik hep bir-

likte.. Son şiirini peçeteye yazan Uğur Kaynar'ı gördük. Kalemin sıcaklığı üstündeydi henüz bitmemiş bir şiir vardı cebinde ve koca kent yangınlardaydı gördünüz. Katliamın ardından dışarıya gittik yeniden

ve artık taşıdığımız bu hüznün isyana dönüşmesi ve Pir Sultan'ın dirilmesi gerektiğini dillendirdik şiirlerimizle. Kompozisyonumuzun içerisinde katledilen aydınlarımızın resmini taşıyan çocuklar ve Sivas türkülerini dillendiren müzik grubumuz da vardı. Kompozisyonumuzu katledilen aydınlardan, yangından kurtulma şansı yakalamışken son anda doktor olduğunu hatırlayarak içeride insanların ona ihtiyacı olabileceği düşüncesi ile geri dönen Behçet Aysan'ı, sormaması gereken sorular soran ve ibret için yakılması gereken Metin Altıok'u, doğduğu topraklara çektiği özlemlerle giden ve doğduğu topraklarda konuşmasını yapmadan katledilen Uğur Kaynar'ı kendi şiirleriyle ve slayt yardımı ile anlatarak bitirdik.

Programa olaylara tanıklık etmiş bir yoldaşımızın konuşması ile devam ettik. Konuşmasında Sivas'ta yaşananları

anlatarak devlet güçlerinin bu anlamda bilinçli olarak olaylara müdahalede bulunmadığının ve katliama seyirci kaldığının altını çizdi. Bunun daha önce planlanmış olduğunun ve devlet tarafından yapıldığının gözler önünde olduğunu belirtti. Çeşitli illerdeki alevi evlerinin işaretlemelelerinden devletin yeni katliamlara ve savaşlara hazırlık yaptığını çıkartmamız gerektiğini söyledi. Ve bunların karşısında bizlerin yani emekçi halkların mücadele birliğini oluşturmamız gerektiğini ancak bu şekilde onlara karşı zafer kazanabileceğimizi söyledi. Konuşmanın ardından müzik grubumuz Emeğe Ezgi Arapça Kürtçe, Ermenice ezgileriyle etkinliğimize büyük bir renk kattı. Sivas'ı anlatan türkülerini bizleri yeniden oraya götürdüler. Etkinliğimizi her zaman olduğu gibi Söz Veriyoruz marşı ile sonlandırdık. □

JİBO AŞİTİ ŞOREŞ, JİBO ŞOREŞ ŞER

